

תפ"ח 49708/10/13 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 49708-10-13 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כב' השופט נ. זלוצ'ובר - אב"ד כב' השופטת י. רז-לוי
כב' השופט ש. פרידלנדר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עינת בלנרו
נגד
פלוני
המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד ניר זאב
הנאשם

הכרעת דין

ניתן לפרסם את הכרעת הדין, כאשר חל איסור פרסום ביחס לכל פרט מזהה בנוגע למתלוננת ולגבי הנאשם, לרבות שמם, מקום מגוריהם, מקום עבודתם או כל פרט אחר שעלול להביא לזיהוייה של המתלוננת.

נוכח האמור בכל מקום בו צוין שמה של המתלוננת או של בני משפחה או גורמים אחרים לא יצוין שמם אלא תוארם (דוד וכיו"ב) או שצוינו ראשי תיבות, זאת אף בציטוטים מן הפרוטוקול או העדויות.

השופטת י. רז-לוי:

ההליך

1. כנגד הנאשם אשר הינו דודה של המתלוננת, ילידת 1995 (להלן: "המתלוננת"), הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות מין שבוצעו בה במשך מספר שנים, בהיותה קטינה - משנת 2003 ועד סוף שנת 2009, תחילת 2010.
2. במסגרת האישום הראשון נטען, כי במהלך השנים 2003-2004 או בסמוך לכך, עת הייתה המתלוננת תלמידת בית ספר יסודי בכיתה ג' או ד' נהג הנאשם לקחת את המתלוננת עמו לדוג באזור זיקים. במועדים שונים במהלך התקופה הנ"ל, לפחות בשניים או שלושה מקרים, בהם לקח עמו הנאשם את המתלוננת לדוג, הפשיט הנאשם את המתלוננת מבגדיה, הרים אותה על ידיו, או אחז בידה של המתלוננת והכניס אותה עמו לים כשהיא ערומה. הנאשם במקרים אלו נגע באצבעותיו, באיבר מינה של המתלוננת, לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.
3. מכאן הואשם הנאשם באישום זה במספר עבירות של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה

שטרם מלאו לה 16 שנים שלא בהסכמתה החופשית לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות של סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

4. במסגרת האישום השני נטען, כי במהלך שנת 2006, עת הייתה המתלוננת תלמידה בכיתה ו', ביום שבת, הגיע הנאשם לביקור בבית המתלוננת. בעת שהיו הנאשם והמתלוננת בחדרה של אחותה הגדולה נשכב הנאשם במיטה על גבו והמתלוננת נשכבה לידו והניחה את ראשה על זרועו הפרושה של הנאשם. הנאשם סובב את המתלוננת, השכיב אותה עליו באופן שהמתלוננת שכבה עליו כשפניה מופנות כלפי פניו של הנאשם. הנאשם ליטף את ישבנה של המתלוננת מעל הבגדים, ואחז במותניה תוך שהוא מתחכך בה והתנשף, כל זאת לשם גירוי סיפוק או ביזוי מיניים. תוך כדי ביצוע המעשים, שאל הנאשם את המתלוננת בת כמה היא, אם יש לה חבר, ואם היא יודעת מה עושים עם חבר.

מכאן הואשם הנאשם באישום זה בעבירה של מעשה מגונה בקטינה, בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים שלא בהסכמתה החופשית - עבירה לפי סעיף 351(ג)(2), בנסיבות של סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1), בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק.

5. במסגרת האישום השלישי נטען, כי במהלך שנת 2008, כאשר הייתה המתלוננת כבת 13, לאחר שנתגלע ויכוח בין הוריה של המתלוננת, הלכו המתלוננת ואימה לישון בבית הסבתא. האם ישנה בחדרה של הסבתא, והמתלוננת נשארה לישון על הספה בסלון.

למחרת בבוקר, סמוך לשעה 07:00, התעוררה המתלוננת כשהיא נמצאת בחדרו של הנאשם ושוכבת במיטתו. המתלוננת אינה יודעת כיצד הגיעה אל חדרו של הנאשם. הנאשם שכב במיטה לצידה כשידו מונחת על מפשעתה מתחת למכנסיה, נגע בחזה של המתלוננת, וכן נגע בישבנה מתחת למכנסיה, תוך שהוא מתנשף בחוזקה. הנאשם משך את פניה של המתלוננת אליו, קרב את פניו לפניה וניסה לנשק אותה, ואז המתלוננת קמה ויצאה מן החדר.

מכאן הואשם הנאשם באישום זה בעבירה של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים שלא בהסכמתה החופשית - עבירה לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות של סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק.

6. במסגרת האישום הרביעי נטען כי בין השנים 2008-2009, עת הייתה המתלוננת כבת 13 או 14, רבה המתלוננת עם הוריה והלכה לישון בבית הסבתא. שם ישבה המתלוננת על הספה בסלון וצפתה בטלוויזיה, כשהיא מכוסה בשמיכת צמר עבה וסבתה שכבה בספה הסמוכה ונמנמה. הנאשם הגיע לסלון, התיישב על הספה ליד המתלוננת והתכסה יחד עם המתלוננת בשמיכה. בעודם יושבים על הספה, הכניס הנאשם את ידיו מתחת לשמיכה, החל לנגוע בבטנה התחתונה של המתלוננת, פתח את כפתור מכנסיה, הכניס את ידו לתוך מכנסיה, ונגע באיבר מינה של המתלוננת. מיד לאחר מכן, בעל הנאשם את המתלוננת בכך שהחדיר את אצבעותיו לתוך איבר מינה. הנאשם פתח את מכנסיו, חשף את איבר מינו, אחז בידה של המתלוננת והניח את ידה של המתלוננת על איבר מינו החשוף. המתלוננת ניסתה למשוך את ידה, והנאשם החזיק את ידה על איבר מינו בכוח ובכך גרם למתלוננת לבצע בו מעשה מגונה. לבסוף הצליחה המתלוננת למשוך את ידה, וזה לצד השני של הספה, קמה והלכה לשטוף את ידה.

מכאן הואשם הנאשם באישום זה בעבירה של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים שלא בהסכמתה החופשית - עבירה לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות של סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1)

ובנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק; עבירה של גרם מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה שש עשרה שנים עבירה לפי סעיף 351(ג)(2), בנסיבות של סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1), ובנסיבות סעיף 345(א)(1) וסעיף 350 לחוק (שכותרתו גרם מעשה); ועבירה של אינוס של קטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים שלא בהסכמתה החופשית - עבירה לפי סעיף 351(א), בנסיבות של סעיף 345(ב)(1), ובנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק.

7. במסגרת האישום החמישי נטען, כי בסוף שנת 2009 או בתחילת שנת 2010, בבית הסבתא בעת שהמתלוננת שהתה בחדרו של אחיו של הנאשם, נכנס הנאשם לחדר וסגר את הדלת. הנאשם התיישב ליד המתלוננת על המיטה ונגע במתלוננת בחזה מעל הבגדים, פתח את מכנסיה, הכניס את ידו, לתוך מכנסיה, נגע בישבנה של המתלוננת וניסה לנשק אותה על שפתייה, כל זאת לשם גירוי סיפוק או ביזוי מיניים. המתלוננת התרחקה מהנאשם וזה קם, פתח את הדלת, והמתלוננת יצאה מהחדר.

מכאן הואשם הנאשם באישום זה בעבירה של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים שלא בהסכמתה החופשית - עבירה לפי סעיף 351(ג)(2), בנסיבות של סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1), ובנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק.

מענה לכתב האישום

8. הנאשם כפר בעבירות המיוחסות לו וטען כי מעולם לא ביצע במתלוננת מעשים מיניים וכי כל המעשים המיניים המיוחסים לו אינם אמת. מעבר לכך טען כי האישומים נעדרי זמן מוגדר ולכן אין ביכולתו לטעון טענת אליבי.

ביחס לאישום הראשון צוין כי הנאשם לקח פעם אחת את המתלוננת לאגם באזור זיקים ליד הבסיס הצבאי לטיול שיגרתי, אך האמור היה ללא כל גוון מיני, כפי שנהג לקחת את אחייניו ואחייניותיו.

בנוגע לאישום השני צוין הנאשם, כי נהג לבקר בבית אימה של המתלוננת כחלק מביקור משפחתי אך לא זכור לו באילו ימים ביקר שם. שאר המעשים המיוחסים לנאשם באישומים השונים הוכחו על ידו לגוף הדברים או מחוסר ידיעה.

סקירת הראיות הרלבנטיות בתמצית

פרשת התביעה

עדות המתלוננת

9. המתלוננת, ילידת 1995, בת 19 בעת מתן עדותה בבית המשפט.

המתלוננת העידה כי הנאשם - דודה (אחי אמה) - נחשב על ידי בני משפחתה לדוד אהוב ונערץ. הם נהגו להיפגש פעמים רבות בחגים ובאירועים משפחתיים והוא היה מגיע לביתם לבקרם.

10. ביחס לאישום הראשון העידה המתלוננת, כי בשנת 2003-2004 כאשר המתלוננת הייתה

בכיתה ג'-ד' נהג הנאשם לקחת את המתלוננת לדייג באגם בזיקים ולאחר מכן היה לוקח אותה לים. על שארע באותם טיולים סיפרה: **".. אני זוכרת שהוא היה מפשיט אותי ואני הייתה שואלת כאילו היית אומרת שאין לי בגד ים ... אז הוא היה אומר שלא, לא צריך וזה בסדר"** (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 48, ש' 10-12). אל הים הייתה נכנסת כשהיא עירומה: **"הוא היה מרים אותי על הידיים שלו.. אני זוכרת שבאחת הפעמים אני הרגשתי אה.. חיכוך כלשהו... באיבר המין. אה.. אני לא יודעת להגיד בדיוק ממה, זהו זה בערך היה קורה כל פעם שהיינו הולכים לדוג"** (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 48, ש' 14-24). היא לא ידעה אם אותו חיכוך היה נגרם מידי או מגופו של הנאשם (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 50). בנוגע למספר הפעמים שמעשים אלו חזרו על עצמם ציינה, כי זה קרה מספר פעמים אך היא לא זוכרת כמה, אולי אחת לחודש או אחת לחודשיים (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 49). בחקירתה במשטרה סיפרה כי הדבר חזר על עצמו יותר מפעמים או שלוש (נ/2, ש' 13).

11. ביחס לאישום השני העידה המתלוננת, כי בשנת 2006 כאשר הייתה בכיתה ו', באחת השבתות בשעת צהריים (היא זוכרת שמדובר בשבת כי הנאשם שומר שבת, הטלוויזיה הייתה כבויה והנאשם היה לבוש בבגדי משחק בהם נהג לשחק כדורסל בשבתות), המתלוננת והנאשם שיחקו קלפים בחדרה של אחותה הגדולה. הם שכבו על המיטה כשהיא בצד ימין והנאשם בצד שמאל והנאשם אמר לה שינוחו קצת. ראשה היה מונח על החלק העליון של ידו של הנאשם ובשלב מסוים הנאשם באמצעות ידו משך לאט לאט את גופה אליו. הנאשם שכב על הגב והיא שכבה עליו כשבטנה מופנית אליו: **"אני זוכרת שהוא ליטף לי את הגב ואת הישבן ו.. אני גם זוכרת שהוא שאל אותי אם יש לי חבר ואם אני .. בת כמה את משהו כזה ואם אני יודעת אה.. מה, מה עושים עם חבר ואני זוכרת שאמרתי שלא והליטופים התחילו להיות יותר אינטנסיביים"** (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 53, ש' 3-6). **"אני גם זוכרת שאני הרגשתי את ה.. ת האיבר מין שלו, אהמ... ושהוא התנשף"** (שם, ש' 11-12). לאחר מכן הסבירה כי הרגישה "זקפה" (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 54, ש' 11).

12. ביחס לאישום השלישי העידה המתלוננת כי בשנת 2008 בערב שישי כאשר הייתה כבת 12 (בערך בכיתה ח'-ט') לאחר שבין הוריה נתגלע ויכוח גדול, המתלוננת ואמה הלכו לבית של סבתה. אחרי ארוחת הערב אמה וסבתה הלכו לישון בחדרה של הסבתא והיא נותרה לישון על הספה בסלון. המתלוננת הסבירה כי כאשר התעוררה בבוקר מצאה את עצמה בחדרו של הנאשם כאשר ידו של הנאשם: **"באזור המפשעה אהמ.. מתחת למכנסיים מעל התחתונים, אהמ.. כשאני זה היה בוקר כשאני כאילו, כאילו קצת הבנתי שאני נמצאת ב.. בחדר אז באתי כזה, זזתי כזה ו... אני זוכרת שתפסה אותי יד, היד שלו תפסה את הפנים שלי וכשהוא מסיט את הפנים שלי לכיוונו ומנסה לנשק אותי ואני קצת הזזתי את הראש אחורה.."** (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 62, ש' 23 עד עמ' 63, ש' 2). ידו של הנאשם הייתה על המפשעה והוא הזיז אותה לכיוון הישבן (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 65). היא לא זוכרת איך הסיטואציה נגמרה, אך היא זוכרת שהיה מדובר בשעת בוקר מוקדמת והיא חזרה לסלון והמשיכה לישון שם. עוד ציינה שהיו חיכוכים בגוף וכי היא אינה זוכרת בבירור שהוא הזיז את ידו על כל גופה, אלא זכור לה שהוא נגע בה במקומות שציינה קודם לכן (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 65-66).

13. בנוגע לאישום הרביעי העידה המתלוננת, כי כאשר הייתה בערך בת 13, בחורף שבין כיתה ח' ל-ט', היא הייתה אצל סבתה וראתה טלוויזיה יחד עמה כשהיא שוכבת על הספה הגדולה ומכוסה בשמיכה וסבתה על הספה הקטנה. לאחר זמן מה הנאשם הגיע לבית הסבתא והתיישב משמאלה והתחיל לגעת בה:

"לאחר מכן פשוט אני הרגשתי שהוא מושך לי את היד, מושך לי את היד לכיוון אה.. איבר המין שלו כאשר המכנס שלו פתוח, אני זוכרת הוא לובש ג'ינס וזה היה איזה 5-6 כפתורים והוא היה פתוח והוא מושיט את היד שלי לכיוון איבר המין שלו אהמ.. הוא היה בלי תחתונים, בקיצור אז הוא מושיט את היד שלי בחוזקה לכיוון איבר.. איבר מינו אה.. כאשר היד שלי על.. על איבר המין שלו הוא עדיין תופס עם היד השנייה את היד שלי, ככה, אהמ.. ו.. לא, אני לא זוכרת בדיוק אם אה.. אם הוא הזיז את היד או שהוא רק תפס בחוזקה את היד שהייתה מונחת על איבר המין שלו, לאחר מכן אהמ.. הוא, הוא שחרר את היד ש.. שתפסה בחוזקה ו.. פתח את הכפתור של המכנס שלי, פתח לי את הרוכסן והושיט את היד שלו לכיו.. לכיוון איבר המין שלי אהמ.. והכניס אצבע ואחר כך עוד אצבע.." (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 68, ש' 22 עד עמ' 69, ש' 8) מעשים אלו נמשכו כ 5-10 דקות (פר' מיום 14.9.2014, עמ' 130). אשר לתחושותיה סיפרה - "אני זוכרת שזה היה לי לא נעים אהמ.. לא יכולתי להתנגד לסיטואציה, אני נורא.. אני לא יודעת מה הרגשתי באותו רגע אני פחדתי או שהשתתקתי פשוט אני לא יכולתי לזוז. זוכרת ש.. אה.. היד עדיין הייתה על איבר המין שלו כשהוא עושה את מה שתיארת, אהמ.. זוכרת ש.. הרגשתי אה.. מגעיל ורטוב ולא נעים ואחר כך קמתי אה.." (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 69, ש' 10-15). המתלוננת ציינה כי היה מדובר בשמיכה מאוד עבה, אפילו שתי שמיכות, כך שגם אם זזים מתחתיה קשה להבחין בכך. המתלוננת הסבירה כי לא סיפרה לסבתה כיוון שלא ידעה מה להגיד לה, מאחר והיא אישה מבוגרת, בקושי מדברת עברית, בקושי מבינה (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 69-70).

14. ביחס לאישום החמישי העידה המתלוננת, כי זמן לא רב לאחר מכן, כאשר צפתה בטלוויזיה בחדר של דוד אחר, הנאשם נכנס אל החדר וסגר את הדלת. הנאשם צפה עימה בטלוויזיה והם שתו קולה. לאחר מכן הנאשם החל לגעת בה: "נגיעות באיזור הישבן ואחר כך על הבגדים, אחר כך לכיוון החזה, אמ.. אני לא זוכרת אה.. אני זוכרת שהפנים שלו התקרבו אל הפנים שלי ואני הזזתי אותם כאילו.." וכי הנאשם לחץ על חזה מעל הבגדים. היא הסבירה כי המעשים לא נמשכו זמן רב (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 71, ש' 9-11, ועמ' 72).

15. המתלוננת הוסיפה, כי מעשיו של הנאשם לא היו נעימים לה והיא חשה בעת ביצוע המעשים מעין שיתוק, לא הייתה מסוגלת לזוז ויכול להיות שאף פחדה (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 155-156). המתלוננת הסבירה, כי לא סיפרה במשך כל התקופה הזו לאף אחד אודות מעשיו של הנאשם ואף לא הבינה שמדובר במשהו שהוא לא בסדר. ככול שבגרה הבינה כי מדובר במעשים לא תקינים. אך זו לא הייתה הסיבה היחידה לכך ששמרה את הדברים לעצמה. לדבריה, היא ידעה שאף אחד לא יאמין לה כי היא הייתה ילדה "לא מובנת" והרגישה שהיא כלום לעומת הנאשם שעשה צבא, משכיל, שומר שבת, כולם אוהבים אותו, שומר על הילדים ועוזר לכולם (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 66).

16. לראשונה חשפה המתלוננת את הפרשה בפני דודתה - א' כשהייתה בערך בת 14-15, זאת לאחר שדודתה סיפרה לה שהנאשם נתן לילדיה מחשב והיא מצאה בתוך המחשב קבצים של סרטי פורנו. אז סיפרה לה המתלוננת שהנאשם נגע בה כמה פעמים ואפילו נישק אותה. דודתה אמרה לה שהיא ידעה תמיד שמשוהו אצל הנאשם לא בסדר. למרות האמור למיטב ידיעתה דודתה לבסוף לא סיפרה על הדברים לאיש (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 73-74).

17. בהמשך סיפרה על הדברים לאמה, ביום כיף בו בילו יחד בחופש הגדול. האם הביעה מיד אי

אמון בדבריה, הייתה נסערת מהדברים ואמרה למתלוננת שהיא שקרנית וכי היא תעשה הכל בשביל תשומת לב. האם אף הטיחה בה שהיא מחפשת להרוס את משפחתה ואת אחיה, וכי אסור שאף אחד ישמע על זה (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 75).

18. כשהייתה כבת 17 לאחר שהוצאה מהמסגרת החינוכית בה שהתה בכיתה י"ב, התגוררה המתלוננת בביתה של או', אותה הכירה לאחר שהמתלוננת הייתה בקשר עם בנו של בן זוגה של או'. או' אפשרה למתלוננת להתגורר בביתה שכן המתלוננת הייתה בשבילה כמו בת (עדות או' בעמ' 21 לפרו'). או' סיפרה כי היא ראתה שהמתלוננת בדיכאון ומרבה לבכות והיא אמרה לה שהיא חייבת לעשות עם זה משהו ולספר למשפחה, זאת לאחר שחשפה בפניה את הדברים. המתלוננת אמרה לה שהיא חוששת שאף אחד לא יאמין לה. לבסוף השתכנעה המתלוננת והן הלכו יחד לבית הוריה לספר לאביה (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 77).

19. או' והמתלוננת הגיעו לבית הוריה של המתלוננת במוצ"ש בשעת לילה מאוחרת, כאשר אמה הייתה בסלון. אביה היה בחדר והמתלוננת ואו' נכנסו כדי לדבר איתו. המתלוננת פנתה אליו וסיפרה לו שהיא חושבת שהנאשם הטריד אותה מינית למשך תקופה די ארוכה. לאב היה מאוד קשה למשמע דבריה והוא ביקש שאחיה הצעיר יכנס וישמע זאת. או' ציינה בפני האב שאמה של המתלוננת יודעת על העניין וביקשה שהאב תכנס לחדר. בתחילה, זו הכחישה תחילה שהמתלוננת חשפה בפניה את הדברים, ורק לאחר שהמתלוננת הטיחה בפניה ועימתה אותה עם שיחתן בעניין, האב אישרה כי היא אכן סיפרה לה על הדברים, אך שבה וטענה שהמתלוננת שקרנית. או' ביקשה ממנה שתבטיח שהנאשם לא יגיע יותר לביתם אבל האב השיבה שהנאשם הוא אחיה והוא ימשיך להגיע אליהם (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 81-79).

20. כחודש חודשיים אחרי שסיפרה לאביה, סיפרה לאחיה הבכור, כאשר הוא ואשתו התארחו בביתם באחד החגים. האב לא רצה בתחילה שהיא תספר לאחיה הבכור כי הוא ידע שהוא "יעשה מזה סיפור" וכי אם הוא ישמע על הדבר הוא יהיה כל כולו בשבילה. וכך באמת היה - אחיה ואשתו "נחנקו מדמעות", חיבקו אותה ותמכו בה (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 82).

21. בהמשך יחד עם האב והאח הבכור הם פנו למרכז הסיוע לנפגעי עבירות מין ("מסל"ן"), שם שוחחה עם עובדת סוציאלית (להלן: "עו"ס") וזו העבירה דיווח לעו"ס בעירייה, אליה הגיעה המתלוננת בהמשך לפגישה יחד עם אחיה הבכור ואמה. לאחר מספר חודשים ולאחר שהעו"ס בעירייה העבירה את הדיווח למשטרה, פנו אליה מהמשטרה והיא סיפרה על הדברים.

עדויות נוספות מטעם התביעה

עוד העידו במסגרת ראיות התביעה בני משפחתה של המתלוננת: אביה; אמה; אחיה הבכור ואחיה נ'. כן העידה או' אשר בביתה התגוררה המתלוננת תקופה מסוימת, חברתה ל', עו"ס ממסל"ן ועו"ס מהעירייה בעיר מגוריה וכן הפסיכולוג אשר טיפל במתלוננת, עדויות אליהן אתיחס בהמשך.

פרשת ההגנה

עדויות הנאשם

22. הנאשם הכחיש כל מגע מיני עם המתלוננת הן בחקירותיו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט.
23. בחקירתו הראשית סיפר הנאשם, כי הקשר שלו עם אחייניו הוא קשר אמיץ וקרוב. כאשר היה צריך לתמוך הוא תמך בכל אחד מהם. באותו אופן תמך במתלוננת לא אחת, כי היו לה הרבה משברים. לדבריו הוא היה רגיש למצוקות שלה, לקח אותה לטיולים, לעיתים לבד ולעיתים יחד עם בני משפחה וסייע לה לא פעם בהכנת שיעורי בית. מנגד העיד הנאשם, שהיו לו לא מעט עימותים עם המתלוננת שכן התנהגותה לא הייתה לרוחו והוא העיר לה על כך כי ראה עצמו כדמות מחנכת עבורה במקום בו הוריה נכשלו (פרו' מיום 2.2.2015, עמ' 68-69).
24. את המתלוננת תיאר כ- **"...ילדה מרדנית, ולא פעם, מרדנית וחצופה. לא פעם בנוכחות שלי התחצפה לאמא שלה, בהתנהגות שהייתה בלתי נסבלת. פעם אחת אני זוכר אפילו שזה הגיע עד, עד למצב כזה שפשוט נאלצתי לסטור לה.... היא הייתה לוקחת את הכל לקצה לשיאים כאלה שלא, לא חשבתי ולא חלמתי להגיע איתם, ולא הגעתי עם אף אחד אחר מבני המשפחה. אני כמוהן מצאתי לנכון במקומות שהיא התנהגה בצורה נפסדת לידי כן להעיר לה. כי חשבתי שזה עץ שצריך ליישר אותו. אגב, ההורים שלה לא עשו את זה, לאורך כל השנים"** (פרו' מיום 2.2.2015, עמ' 69, ש' 12-24).
25. ביחס לאופייה של המתלוננת הוסיף הנאשם כי מעבר להיותה מרדנית וחצופה, היא הייתה מאוד אימפולסיבית ואין סיכוי שמישהו יעשה לה משהו מבלי שהיא תגיב מיד (פרו' מיום 2.2.2015, עמ' 71, ש' 28-32).
26. הנאשם שלל כאמור כל פגיעה מינית במתלוננת.
- באשר לאישום הראשון העיד, כי פעם אחת בלבד הם הלכו באופן ספונטאני לחוף זיקים. כהוכחה לכך שלקח את המתלוננת לשם רק פעם אחת הסביר כי אם היה לוקח אותה יותר מפעם אחת: **"אז אולי היא הייתה שמה לב, זה היה מתקבע במוח שלה שאין שם אפילו נחל, יש שם אגם"**. לטענתו לא הפשיט אותה ולא לקח אותה אל החוף. הנאשם הדגיש כי טענותיה של המתלוננת אינן הגיוניות שכן מדובר ברצועת חוף מאוד קטנה של קילומטר, עמוסה במתרחצים. לדידו, אם היה מפשיט אותה זה היה מסתיים מיידית במעצר. הוא הוסיף שגם המתלוננת בעצמה פטרה אותו "מאחריות פלילית" כי היא לא זוכרת אם נגע בה או לא באותו אירוע, ואם הוא התחכך בה. לכן גם לשיטתה לא נעשתה עבירה. עוד הדגיש הנאשם, כי המתלוננת אינה האחיינית היחידה שאיתה בילה וכי עם כל אחייניו הוא יצא לטיולים - וכך גם עם אחותה הגדולה (פרו' מיום 2.2.2015, עמ' 73).
27. אשר לאישום השני העיד הנאשם, כי לא הייתה סיטואציה כזו בחדרה של אחות המתלוננת. לטענתו, המתלוננת במכוון לא מסרה תאריכים מדויקים כדי שהוא לא יוכל להעלות טענות הגנה או אליבי. הנאשם שב וטען כי מדובר בעלילה וכי המתלוננת משקרת.
28. ביחס לאישום השלישי ציין, כי על פי עדותה המתלוננת התעוררה בבוקר בחדרו של הנאשם לאחר שנרדמה בלילה בסלון. הנאשם הדגיש כי כאשר המתלוננת הייתה בת 13 היא שקלה לפחות 90 ק"ג. נוכח משקלה וגילה הרי בלתי אפשרי להרים אותה. לכן טענות המתלוננת הינן אבסורדיות. עוד ציין הנאשם בהקשר זה, כי יש סתירות בין אמרתיה של המתלוננת במשטרה ביחס למקום בו נטען כי הוא נגע בה - כאשר באמרה הראשונה אמרה כי נגע בה במפשעה ואילו באמרה השנייה אמרה כי נגע בה בכל

הגוף (עדות הנאשם מיום 2.2.2015, עמ' 75-76).

29. ביחס לאישום הרביעי ציין, כי יכול להיות שהיו יחד תחת אותה שמיכה אך מדובר היה במעשה תמים: **"אני לא באתי, ולא השתמשתי בשמיכה בתור כיסוי לדברים שהם נפשעים, אני בטח ובטח לא ניצלתי את זה בשביל לחדור אליה כמו שהיא טוענת"** (פרו' 2.2.2015, עמ' 76-77).
30. גם ביחס לאישום החמישי הנאשם הכחיש את הדברים מכל וכל. לטענתו, היו הרבה סיטואציות שבהן היה לבד עם המתלוננת גם בדירתו שלו, אך המתלוננת לא טענה שבמקרים האלו הוא נגע בה כדי לא להכביד על זיכרונה בפרטים נוספים. הוא הדגיש כי אם טענותיה של המתלוננת היו נכונות, הוא היה פוגע בה דווקא כאשר היו לבד (פרו' מיום 2.2.2015, עמ' 81-84).
31. הנאשם ציין, כי המתלוננת בדתה את התלונה מליבה תוך שניסה לתת הסברים שונים לכך. כך למשל טען כי מטרתה של המתלוננת בהגשת התלונה תחילה כאשר חשפה זאת בפני הפסיכולוג - היתה לחזור לפנימייה ממנה היא "הועזבה" בעזרתו. מאוחר יותר כאשר סיפרה את זה לאנשים שונים עשתה זאת כדי שיאספו אותה לביתם כדי לזכות באמפטיה מצידם (שם, עמ' 135). מעבר לכך ציין שהעובדת הסוציאלית היא זו שלחצה עליה להגיש את התלונה (פרו' מיום 2.2.2015, עמ' 136). הסבר נוסף שהעלה הנאשם בעדות לסיבה בגינה סיפרה המתלוננת את שסיפרה, היה כדי להרגיז את אמה (שם, עמ' 137-139).
32. הנאשם העיד כי לאחר חשיפת התלונה אף בקרב בני משפחתה של המתלוננת, התקיימו מפגשים משפחתיים לדון בעניין. הנאשם אישר שהיה מעורב בייזום וארגון המפגש האמור אבל לא בצורה ישירה: **"אני, אני ביקשתי מגיסי, אחרי שהדרמה הזו התחוללה במשפחה, ביקשתי ממנו שיכנס לתוך עובי הקורה וינסה לנטרל את הסיטואציה. וזהו. הוא פעל בתור סוכן שלי. בעניין הזה. אני בסה"כ לאחר כל מפגש הוא היה פשוט בא ונותן פחות או יותר תמציות.."** (פרו' מיום 2.2.2015, עמ' 80, ש' 9-14). הוא הסביר כי רצה לברר מה היא טוענת וכי רצה לרדת מזה (שם, עמ' 134). כאשר נשאל אם רצה להשתיק את התלונה הסביר שביקש מגיסו **"לראות איך אפשר בכלל לרדת"** (מהתלונה - י' ר' ל') - פרו' מיום 2.2.2015, עמ' 133.

דין

33. בתיק זה המחלוקת הינה ביחס לקרות המעשים המיניים עצמם. אין חולק כעולה ממכלול העדויות בתיק זה, כי הנאשם אשר אינו נשוי ואין לו ילדים, בילה לא מעט במחיצתה של המתלוננת - אחייניתו, כמו גם במחיצת אחיינים אחרים, סייע בטיפול בהם מעת לעת, שמר עליהם וטייל עמם. עוד מוסכם על הכל כי הנאשם ביקר בבית אחותו - אם המתלוננת - פעמים רבות והתגורר גם בבית הסבתא (אימו) שם נהגה המתלוננת לבקר באופן קבוע.
34. הנאשם הכחיש כל מגע מיני עם המתלוננת ואחז בגרסה עקבית לאורך כל חקירותיו במשטרה ועדותו בבית המשפט, כי הוא מעולם לא ביצע כל מעשה מיני במתלוננת; כי המתלוננת הינה נערה בעלת בעיות התנהגות ומשמעת, כוחנית, שקרנית ואימפולסיבית ועל כן לא יכול להיות שנעשו בה מעשים כאלו והיא לא דווחה עליהם; וכי כל תלונתה נבעה ממניעים שונים וזרים - כמו רצון לזכות באמפטיה ותשומת לב.

35. גרסת הנאשם נתמכת על ידי עדותם של מרבית בני משפחתו. מהעדויות עולה, כי הנאשם נתפס בעיניהם כדוד למופת, מושא להערצה של רבים מבני המשפחה. בין המתלוננת והנאשם היו יחסים טובים, הם חגגו חגים רבים יחד, נכחו באירועים משפחתיים והכל ללא שהושמעה כל תלונה כלפיו מצדה של המתלוננת. אל מול הנאשם - מושא ההערצה ו"היהלום שבכתר", הובא מצעד של עדויות ממשפחת הנאשם - דומות להפליא במהותן, לפיהן המתלוננת הינה נערה שקרנית ומניפולטיבית, בעלת בעיות התנהגות קשות, אשר נפלטה מכל מסגרת אליה הגיעה, ואין לתת אמון בתלונה המגיעה ממנה.

36. מנגד ניצבת המתלוננת אשר מספרת על פגיעה מינית מן הנאשם במספר מקרים המתפרשים על פני שנים מאז היתה ילדה כבת 7-8. לעדות המתלוננת מצטרפות עדויות של אנשים שונים להם סיפרה המתלוננת אודות המעשים קודם לחקירה במשטרה.

37. כפי שקורה לא אחת בתיקים מסוג זה הנוגעים למעשים מיניים אשר על פי הנטען נעשו בתוך המשפחה, הרי שאין עדים לביצוע המעשים (על אף שחלק מן המעשים בוצעו על פי עדות המתלוננת שעה שהיו בני משפחה נוספים בסמוך אך לא הבחינו בנעשה).

מכאן שהכרעת דין זו תתבסס בעיקרה על בחינה וניתוח עדויות המתלוננת מול עדות הנאשם, והשתלבותן בעדויות וראיות הנוספות שהובאו בפנינו.

38. יצוין כבר עתה, כי לאחר שבחנתי את מכלול הראיות שהובאו בפנינו, ובכלל זה את עדות המתלוננת שהיא הנדבך הראייתי המרכזי בתיק זה, אל מול עדותו של הנאשם ועדי ההגנה השונים, מצאתי כי יש ליתן אמון מלא בעדותה של המתלוננת. בנוסף, עדות זו מתחזקת ונתמכת בעדויות נוספות, ומנגד לא נתתי אמון בגרסת הנאשם.

ניתוח עדות המתלוננת ומהימנותה

39. המתלוננת העידה בפנינו וניכר היה כי היא מעידה מדם ליבה, מתוך תסכול רב והשלמה כואבת עם חוסר הגיבוי והכתף הצוננת שהופנתה לה על ידי אמה ומרבית בני משפחתה. התרשמנו כי העדות קשה לה ומעת לעת במהלך עדותה בפנינו היא חייכה במבוכה ניכרת ובהמשך אף פרצה בבכי. עדותה הותירה בי רושם חיובי, כעדות אמינה ואותנטית אשר אותות האמת ניכרים בה. המתלוננת הייתה זהירה בתשובותיה ולא חששה לציין שאינה זוכרת פרטים מסוימים במקומות בהם התקשתה להיזכר בדברים. המתלוננת לא "התלהמה" במהלך עדותה ולא נסחפה בתיאורים קשים של מעשי הנאשם, אלא ניסתה בכל מאודה להיזכר בדברים בצורה מדויקת ככל שניתן. עם זאת יש לזכור כי חלק מן המעשים בוצעו לפני שנים לא מועטות, כשהמתלוננת היתה ילדה.

40. המתלוננת העידה בצורה קונסיסטנטית אודות חמישה מקרים מובחנים בהם סיפרה כי הנאשם, דודה, פגע בה מינית. לא אחת ניכר הקושי הנפשי לתאר ולשוב אל אותם אירועים שחוותה, אל מול המחיר הכבד ששילמה בשל הניתוק מבני משפחתה.

41. המתלוננת לא מתארת את האירועים בחלל הריק, אלא מתארת אירועים מתוחמים בזמן ובמקום. עדותה כללה תיאורים קונקרטיים ובהם פרטים שוליים לתלונה עצמה, כמו פרטי לבוש באותם אירועים, דבר המחזק את האותנטיות שבתלונתה. כך למשל, ביחס לאישום השני מתארת המתלוננת, כי

היא זוכרת שהיה מדובר בשבת, שכן הטלוויזיה הייתה כבויה בגלל שהנאשם שומר שבת וכי הנאשם היה לבוש בבגדי משחק בהתאם למנהגו לצאת ולשחק כדורסל בשבתות.

כך גם ביחס לאישום הראשון, המתלוננת מתארת את המיקום בחוף זיקים ועומדת על כך שלא היה לה בגד ים. באשר לאישום השני היא מציינת שזה ארע בחדרה של אחותה הגדולה (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 51). כך אף ביחס לאישום השלישי שם המתלוננת יודעת לספר, כי הדבר אירע בבית סבתה, בערב שישי, לאחר מריבה בין הוריה וכי זה קרה בחורף.

ביחס לאישום הרביעי היא מספרת על כך שהדבר אירע בבית הסבתא כאשר אף שם היא מתארת את האופן והמקום בו קרו הדברים בפרטי פרטים. ביחס לאישום החמישי היא מתארת כי המיקום היה בחדרה של דודה ואף ציינה שהם שתו קולה.

42. מעבר לתיאורים הספציפיים המתלוננת מפרטת את שיחותיה עם הנאשם, את האינטראקציות ביניהם כאשר התוכן של הדברים והשיחות מלמד אף הוא על ההקשר המיני של המעשים ועל האוטנטיות שבדברים.

43. התרשמתי כי המתלוננת מציינת את העובדות כהווייתן והיא אינה חוששת לאשר דברים, אף שהם אינם מציירים אותה באופן חיובי. כך למשל המתלוננת סיפרה בפרוטרוט על הקושי בהשתלבותה במסגרות שונות; על בעיות חברתיות שהיו לה, ועל בעיות ההתנהגות שלה.

המתלוננת תיארה את עצמה כ: **"עוף מוזר כזה אה.. כי אף אחד לא הצליח להבין אותי"** (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 58, ש' 20-21). עוד ציינה המתלוננת מיוזמתה כי הדימוי שלה בעיני הסביבה היה נמוך מאוד: **"הייתי ילדה.. לא מובנת אה.. ילדה קטנה ולא מובנית שכמעט בעטו אותי מכל מסגרת שהייתי נמצאת בה.. ידעתי שהדימוי שלי הוא דימוי נמוך וידעתי גם שאף אחד לא יאמין לי כי אני לעומתו כלום, זה מה שאני הרגשתי"** (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 66, ש' 19-22).

44. יתרה מכך, לא התרשמתי כי המתלוננת מנסה להשחיר את פניו של הנאשם, או להעצים את הדברים. המתלוננת תיארה את הנאשם כאדם חיובי, עוזר ומועיל וכדוד אהוב: **"נורא אוהבים אותו כל הזמן שומר על הילדים ונחמד ותמיד עוזר כשצריך"** (שם, עמ' 67, ש' 11-12).

45. אף תיאור המעשים עצמם אינו תיאור מוגזם או מוקצן, וניכר היה במהלך עדותה בפנינו, כי היא מנסה לתאר את הדברים כהווייתם. כך למשל, באישום הראשון מציינת המתלוננת כי רק באחת הפעמים בה היו בים הרגישה חיכוך באיבר המין, וכי היא אינה יודעת אם זה מהיד או מהגוף (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 50). אף ביחס לאישום החמישי היא מתארת כי הנאשם ליטף אותה "מעל הבגדים" וכי לא מדובר במשהו שנמשך זמן רב (שם, עמ' 71-72). המתלוננת לא חששה לומר כי אינה זוכרת או יודעת מה ארע, גם אם הדבר היה על דרך המעטת או צמצום הדברים.

46. יתרה מזאת, האופן בו "התגלגלו" האירועים עד להגשת התלונה (כפי שיפורט בפרק הדן באופן חשיפת האירועים) מעיד כי לא הייתה למתלוננת מוטיבציה להפליל את הנאשם. המתלוננת חששה שלא יאמינו לה, לא רצתה לשתף את בני המשפחה ואף לא את או', שאצלה התגוררה באותה עת. בסופו של דבר התלונה הגיעה אל המשטרה מהעובדת הסוציאלית בעירייה, כך שהמתלוננת הייתה פסיבית בכל

הקשור להגשת התלונה.

47. ודוק, האירועים אותם תיארה המתלוננת (לבד מן האישום הראשון) הותרשו, על פי דברי המתלוננת עצמה, כאשר במקום שוהים בני משפחה נוספים, במקרים מסוימים אפילו בסמוך ממש. כך למשל באישום הרביעי, אשר הינו החמור ביותר, המתלוננת העידה כי הנאשם החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת, כאשר היא והנאשם ישבו על ספה בבית הסבתא והסבתא מתנמנמת על ספה סמוכה.

ניתן לטעון, כפי שטען הנאשם, כי הדבר מלמד על מופרכות תלונתה. שכן לא סביר שהמתלוננת, אם אכן נעשו בה דברים כאלו, לא תצחק או תפנה לסבתה לעזרה. אלא שאנו עדים כי במקרים לא מועטים, במיוחד כאשר מדובר בעבירות מין במשפחה אשר מבוצעות בתוככי הבית פנימה, הן מבוצעות כאשר בבית נוכחים בני משפחה נוספים (ראה לדוגמא: תפ"ח (ב"ש) 37640-02-10 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (25.10.2012); ע"פ 5348/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (03.04.2016); וראו גם: ע"פ 8347/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (11.02.2016) שם היה מדובר במעשה אינוס שנסיבותיו דומות מאוד לאלו שבפנינו, כאשר המדובר היה בהחדרת אצבע שנעשתה מתחת לשמיכה **כאשר בני המשפחה יושבים בסלון ולאחר שהמערער נטל שמיכה והתיישב לצד המתלוננת ואז ביצע בה את המעשים**). מעבר לכך, קיים דפוס החוזר לא אחת בו אנו נוכחים בכך שהפגיעה המינית מבוצעת דווקא בסיטואציות אשר בהן נוכחים אנשים נוספים באותו המקום מלבד הפוגע והנפגע. האמור יכול להקנות לפוגע רווחים משניים. ראשית לפגיעה המינית נוסף האדרנלין והמתח הנלווה לכך שהפגיעה מבוצעת בנוכחות אנשים שלא תופסים שהוא עושה זאת. שנית, ביצוע העבירה בנוכחות אנשים, שלא תופסים או מבינים מה קורה בסיטואציה, נותן לעבריין סוג של "אליבי" למקרה של תלונה, שהרי, כביכול, לא יתכן שעשה בנוכחות אנשים תוך שהוא לוקח על עצמו סיכון להיתפס, או שהדבר מקל עליו לטעון שהמתלוננת משקרת והראיה שהנוכחים לא ראו את המעשים הנטענים.

48. נדמה כי ניסיון החיים והשכל הישר דווקא מלמדים, כי העובדה שהמתלוננת מתארת נוכחות בני משפחה נוספים במקום אינה פוגמת באותנטיות שבדבריה. לו בדתה המתלוננת את הדברים ומדובר בעלילת שווא, כפי שגורס הנאשם, מדוע עליה למקם את סבתה בספה ממש בסמוך אליה, ומדוע שתבחר דווקא חמישה מקרים מובחנים בהם אירעו אותן פגיעות מיניות כאשר אנשים נוספים היו בבית באותו הזמן?

49. יש לזכור עוד, כי הנאשם עצמו אישר שפעמים רבות שהה בחברת המתלוננת כשהם לבדם. על כן לא הייתה כל מניעה - אם אכן מדובר בעלילת שווא - שהמתלוננת תטען שהמעשים נעשו כאשר איש לא היה נוכח עמם.

50. בגילה בעת מתן עדותה בפנינו, אף למתלוננת היה ברור הקושי הקיים לכאורה בכך שהיא לא הסבה את תשומת לב סבתה למעשים שנעשו בה, על אף שזו נכחה במקום. למרות זאת תיארה המתלוננת את הדברים ללא כחל ושרק ולא ניסתה לתרץ את התנהגותה. התרשמתי מכנות דבריה המתלוננת תיארה תגובה אינסטינקטיבית של מעין קיפאון, אשר אופיינית לנפגעי עבירות מין (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 155). אזכיר עוד כי הדין זנח זה מכבר את הציפייה כי נפגעת עבירת מין תתנגד או תצחק, כמעין נטל להוכחת המעשה או אי-רצויותו:

"כאמור, המתלוננת העידה כי היא חשה משותקת במהלך האירוע. בית משפט זה חזר וקבע כי התנהגותם של קורבנות עבירות מין איננה נבחנת במדדים של סבירות, וכי הספרות

והמחקר האקדמי מלמדים על כך שלא ניתן ליצור דפוס של "התנהגות סבירה" מצד נפגע עבירת מין [ראו למשל: עניין קבלאן, פסקה 45 והאסמכתאות הנזכרות שם]. בפרט נקבע כי אף אם התנהגות נפגעת העבירה נראית לצופה מהצד כחסרת היגיון, למשל בשל העובדה שלא צעקה במהלך ביצוע המעשים כנגדה, הרי שאין בכך בהכרח כדי לפגום במהימנותה של המתלוננת. זאת, לנוכח ההכרה במגוון התגובות של נפגעי תקיפה מינית, ובכלל זה, קיפאון או אי-יכולת להוציא הגה" [ע"פ 5795/14 מדינת ישראל נ' פלוני (03.09.2015), עמ' 16].

51. אשר לטענת הנאשם כי המתלוננת לא מסרה מועדים מדויקים בהם אירעו המעשים, דבר המקשה עליו להתמודד עם טענותיה, הרי שאין לצפות מן המתלוננת, שהייתה ילדה, לזכור או לתעד מועדים מדויקים על פני רצף השנים. במקרים של פגיעות מיניות בקטינים אך טבעי שיהיה קושי, בדיעבד, ליתן מועדים מדויקים לקרות אותם אירועים טראומטיים.

52. לא נעלמה מעיניי מסכת העדויות שבאו בפנינו בדבר בעיות התנהגות שהיו למתלוננת, הקשיים שלה להסתגל למסגרות החינוכיות השונות אשר מחלק מהן היא אף הורחקה, בשל התנהגות שלילית והעובדה כי תדמיתה במשפחה הגרעינית והמורחבת, היתה של ילדה בעייתית שפעמים רבות מעוררת מהומות ומתבטאת בצורה לא נאותה.

עם זאת, בניגוד לנטען על ידי הנאשם, לא מצאתי כי יש לגזור גזרה שווה מעניינים אלו למהימנות תלונתה, או כי בכל אלו יש ללמד כי המדובר במתלוננת שקרנית הבודה דברים מלבה. הגם שהיו למתלוננת בעיות התנהגות, בעיקר בגיל ההתבגרות, והיא התנהגה פעמים לא מעטות באופן בוטה ומתריס, התחצפה למורים או להוריה, עדיין אין בכך כדי ללמד על אופייה השלילי או על היותה שקרנית וטווח עלילות ומזימות, כפי שניסה הנאשם להציגה. יתרה מכך, יתכן והנאשם ניצל את האמור ואת חולשותיה כדי לבצע בה את זממו. שכן ממכלול העדויות ניכר כי המתלוננת הייתה ילדה המכונה "בעייתית" ואף חוותה דחייה מסוימת מבני משפחה, ואלו הפכו אותה, כפי שאופייני במקרים לא מעטים לנפגעי תקיפה מינית, לנוחה יותר לפגיעה מצד הנאשם, הן בשל הדימוי העצמי הנמוך שלה, והן בשל ציפייה של הנאשם כי לא יאמינו לה במקרה שתתלונן.

53. לא מצאתי כי יש באותם סיפורים שיובאו מן העבר, אותם ניסו הנאשם ובא כוחו להביא אל קדמת הבמה, כדי להפחית ממהימנות גרסתה ותלונתה ביחס למעשים המיניים שביצע בה הנאשם. מרבית הסיפורים ועלילות המתלוננת שהובאו בפנינו היו בעניינים צדדיים לחלוטין אשר אין להם כל זיקה ליריעת המחלוקת. ברי היה כי העדויות היו מכוונות למטרה אחת - מסע ההכפשה, דה לגיטימציה והשחרת פני המתלוננת, אשר ניהל הנאשם יחד עם בני משפחתו, אשר לעתים נדמה היה כי כל האמצעים היו כשרים לכך.

54. כך מצאנו את עצמנו מפליגים למחוזות רחוקים ומתחקים אחרי אירועים משחר ילדותה של המתלוננת. כך הגענו עד לחוג השחייה בו השתתפה המתלוננת בילדותה, תוך שהמתלוננת נחקרת חקירת שתי וערב על ידי ב"כ הנאשם בשאלה, האם היא הורחקה מחוג השחייה בשל התנהגותה (או סיימה את החוג בסוף השנה כדבריה); והאם הטביעה ילד אחר בחוג (ראו פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 161).

והנה בסופו של יום, מכל אותן "עלילות המתלוננת" אשר מצעד העדים ממשפחת הנאשם ראו לנכון לפרוש

בפנינו, לא מצאנו ולו מקרה אחד בו נטען כי המתלוננת העלילה בעבר על אדם כלשהו כי הוא פגע בה מינית או אחרת.

55. נוכח כל אלו הרי המדובר בעדויות מוגזמות ומוטות, שמעבר לכך שלא נתתי בהן אמון, הרי לא מצאתי שיש באותן עדויות בעניינים צדדיים, כדי להשליך על מהימנותה של המתלוננת. יתרה מזאת, לא אחת בתיקים מסוג זה הפגיעות המיניות במשפחה מבוצעות כלפי אותם קטינים הנחשבים לחוליה החלשה. פעמים רבות, קטינים אשר נעדרים מסגרת משפחתית תומכת, כפי שהיה בענייננו (כאשר על פי כל העדויות המתלוננת גדלה בבית בו היחסים בין הוריה היו עכורים והבית היה רווי מתח) הופכים להיות, כפי שהמתלוננת בענייננו, למטרה קלה ונוחה יותר לאותם פוגעים מינית (ראה עו"ד עופרה בן מאיר ועו"ס חניתה קושר, פדופיליה: לא אהבת ילדים, מכון חרוב והמועצה לשלום הילד (ירושלים דצמבר 2012 כסלו תשע"ג), עמ' 12 וכן המאמר המוזכר שם:

Bagley, C., Wood, M., & Young, L. (1994). Victim to abuser: mental health and behavioral sequelae of child sexual abuse in a community survey of young adult males. *Child Abuse and Neglect*, 18, 683-697.

56. באשר לטענות בדבר סתירות בעדות המתלוננת, הרי אכן ישנם מקומות בהם ישנו שוני מסוים באופן תיאור הדברים על ידי המתלוננת, אך אין המדובר בסתירות מהותיות היורדות לשורשם של דברים.

אפרט את האמור.

57. ביחס לאישום הראשון המתלוננת אינה זוכרת במדויק כמה פעמים הנאשם לקח אותה לחוף זיקים. בחקירתה במשטרה ציינה כי מעשה זה חזר על עצמו **"יותר משני מקרים או שלוש"** (נ/2, ש' 13). בעדותה בבית המשפט ציינה שזה קרה אולי אחת לחודש או אחת לחודשיים (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 49). בנוסף המתלוננת ציינה בעדותה בפנינו כי היא זוכרת שבאחת הפעמים היא הרגישה חיכוך באיבר המין והיא לא יודעת ממה נוצר אותו חיכוך (פרו' מיום 14.9.14, עמ' 48 ועמ' 97). לפיכך בעניין זה יש להניח את האפשרות המקלה עם הנאשם כי המעשים חזרו על עצמם פעמיים בלבד, כאשר רק פעם אחת היא הרגישה חיכוך באיבר מינה. עדיין אין בכך כדי לפגוע בגרעין עדותה ביחס לאישום זה ולא ראיתי כאמור שום סתירה מהותית, במיוחד כשמדובר במעשים שנעשו שנים לא מעטות קודם לכן.

58. באשר לאישום השני לא מצאתי סתירה בין דבריה של המתלוננת, כטענת ההגנה, שלראשונה המתלוננת טענה בעדותה בבית המשפט כי הרגישה בליטה באיבר המין שלה, שכן היא מציינת זאת עוד בחקירה במשטרה **"אני זוכרת שאז הרגשתי לא הייתה לי מודעות לזה היום אני יודעת שהזין שלו היה עומד ושזה מה שהרגשתי"** (נ/2, ש' 41).

59. ביחס לאישום השלישי המתלוננת סיפרה על כל האירוע שאירע וגם אם ב"כ המאשימה רעננה את זיכרונה ביחס לכך שהנאשם נגע בה אף בישבן, הרי מדובר בפרט אחד מתוך האירוע כולו ואין בכך לפגום בעדותה. דווקא העובדה שהמתלוננת סייגה ואמרה כי היא זוכרת שהוא נגע בה במקומות שפירטה - ולא מעבר לכך - מלמדת על רצונה לדייק בדברים ולא להעצימם. ביחס לטענת ההגנה, כי דברי המתלוננת אבסורדיים שכן לא הגיוני שהנאשם הרים אותה אל החדר בשל משקלה הרב, הרי המתלוננת עצמה לא העידה שהנאשם הוא זה שהרים אותה, אלא ציינה שאינה יודעת איך הגיעה לחדרו. ברי כי ישנן אפשרויות

שונות בקשר לכך, אך בכל מקרה המדובר בעניין שאינו בליבת האירוע.

60. ביחס לאישום הרביעי לא מצאתי, כי יש באי דיוקים קטנים בדבריה של המתלוננת כדי לערער את הליבה של תיאור הדברים על ידי המתלוננת. גם בחקירה במשטרה וגם בעדותה תיארה המתלוננת שהנאשם משך את ידה אל איבר מינו, החדיר אצבע לאיבר מינה ולאחר מכן הכניס אצבע נוספת לאיבר מינה (נ/3, ש' 36; פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 130). משמע קיים גרעין קשה של תיאור הדברים, עליו עומדת המתלוננת כל העת. לא מצאתי ממש בטענת הסניגור כי קיים קושי בכך שהמתלוננת לא ציינה בחקירתה במשטרה את משך הזמן של ביצוע החדירה, אין מצופה מהמתלוננת לציין פרט כזה ולמדוד בזמן, במיוחד כשמדובר באירוע מסוג זה. יתרה מכך, אף בעדותה בפנינו ציינה המתלוננת כי מדובר היה במעשה מתמשך ורק לאחר שנשאלה למה כוונתה ציינה, כי זה נמשך בין 5-10 דקות (שם, עמ' 130).

אשר לטענות בדבר התנהגותה של המתלוננת לאחר ביצוע המעשים, הרי שלא מצאתי שתיאורה את שעשתה לאחר שקמה מן הספה, יש בו סתירות מהותיות, או כאלו שיש בהן לכרסם במהימנות דבריה. אין בידי לקבל את טענת ההגנה, כי עדותה של המתלוננת מתפתחת או מוגזמת. כך למשל המתלוננת ציינה בחקירתה במשטרה, כי לא פנתה אל סבתה שכן זו בקושי מבינה עברית (נ/2, ש' 58) וכך ציינה גם בעדותה בפנינו (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 70). העובדה כי בעדותה בבית המשפט כאשר נשאלה מדוע לא זעקה לעזרת הסבתא, הציעה הסברים נוספים - כמו למשל כי לא היה נעים לה מסבתה - אין בה כדי להעיד כי המדובר בגרסה מתפתחת, כנטען. שכן, גם אם המתלוננת מצביעה בדיעבד על הסברים אפשריים נוספים, כדי להסביר, אף לעצמה, את העובדה שלא חשפה את הדברים באותו רגע - הדבר אך טבעי ואינו פוגם בתיאור המעשים והעובדות באופן עקבי וברור, ובכך העיקר.

ביחס לטענת הנאשם בסיכומיו כי: **"לא צריך להיות רופא כדי להבין שקרום הבתולים צריך היה להיקרע במצב הזה"** (מהחדרת האצבעות - י.ר.ל) **ואילו המתלוננת שללה שירד לה דם כשנחקרה במשטרה**", הרי לא ברור על מה נשענת הטענה בהעדר כל תימוכין לאמור בחוות דעת רפואית, ונראה כי טענה זו גם אינה נכונה עובדתית וטוב שלא הייתה נשמעת כלל.

61. אף ביחס לאישום החמישי לא מצאתי כל סתירה בדבריה של המתלוננת או כי עדותה הינה עדות מתפתחת ומוגזמת.

62. לא מצאתי שיש באותו שוני הקיים בעניינים מסוימים בעדותה כדי לפגום במהימנות גרסתה, שכן לא מדובר בשוני מהותי היורד לשורשם של דברים, אלא בפרטים שוליים אשר יכול ונשכחו ברבות השנים.

63. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 3259/15 **אשר ברק נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (30.6.2016).

"אציין כי דווקא חזרה פרטנית ומדויקת על פרטי אירוע קשה ומכאיב כמו האירועים שבענייננו, פעם אחר פעם, עשויה, במקרים מסוימים, לעורר ספקות באשר למהימנותה של העדות, העלולה להתפרש כתוצאה של שינון של פרטי האירוע, ולא כעדות הניתנת באופן טבעי" ומתוך ניסיון לספר את אשר אירע באמת".

עוד נפסק לאחרונה בע"פ 30/15 פלוני נ"מ"י [פורסם בנבו] (מיום 20.4.16):

"..לא למותר הוא להזכיר את הגישה המושרשת לפיה, אין לצפות כי גרסתם של קורבנות לעבירות מין, תהא שלמה, עקבית, קוהרנטית, וחסרת אי דיוקים (וראו, ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.10.2010); ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (3.7.2007)). לפיכך, בבוא בית המשפט לבחון את מהימנות גרסתו של קורבן לעבירת מין, הוא יכול להסתפק "בגרעין האמת" שבה, ולעיתים אף "בגרעין הקשה" של הדברים. כפי שצינתי בפסק דיני בעניין פלוני:

"בשל אופייה הייחודי של עבירת המין והטראומה שהיא מסבה לקורבנה, שומה על בית המשפט לבחון את עדותו של קורבן עבירת המין בצורה קפדנית אך רגישה, ומתוך התחשבות בקשייו של הקורבן לשחזר במדויק את האירועים, למסור מועדים מדויקים ושעות ספציפיות, וליתן הסבר לחוסר תגובה או להתנהלות, הנתפסת בעיני המתבונן מהצד כחסרת הגיון או כבלתי מתקבלת על הדעת" (שם, בפסקה 65).

64. אשר על כן מצאתי לנכון ליתן אמון מלא בעדות המתלוננת אשר הותירה בי רושם חיובי, לא מצאתי כי יש באותן סתירות לא מהותיות, כדי לפגום בגרעין האמת שבעדותה.

החיזוקים לעדות המתלוננת והראיות המסייעות לה

65. סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971 ביטל את דרישת הסיוע לעדות של קרבן של עבירות מין, ובמקומה באה "חובת הנמקה", המחייבת ליתן נימוקים לביסוס ההרשעה על פי עדות יחידה של קרבן עבירה בעבירות מין.

66. במקרה דכאן נוסף להתרשמותי החיובית מעדותה של המתלוננת אשר היה ניתן לבסס את ממצאינו אף על סמך עדותה גם אם היה מדובר בעדות יחידה שלא נמצא לה סיוע, הרי בענייננו גרסתה המפלילה של המתלוננת מתחזקת ומסייעת בראיות נוספות כמפורט להלן:

א. עדות הפסיכולוג

67. ד"ר ערד הינו פסיכולוג אשר טיפל במתלוננת. במסגרת עדותו בפנינו הוסכם על ידי הצדדים, כי מסמך שערך העד לבקשת המשטרה יוגש תחת חקירתו הראשית (מסמך מיום 15.10.13 שסומן ת/11), כאשר לאור דברי הסנגור הובהר כי באשר לדברי המתלוננת שפורטו במסמך, הרי אלו הוגשו כראיה לכך שהמתלוננת התלוננה בפניו על דברים מסוימים, ולא כראיה לאמיתותם.

68. במסמך ת/11 ציין ד"ר ערד, כי הכיר את המתלוננת לפני כשלוש שנים במסגרת שירות טיפולי שנתן בכפר הנוער בו שהתה. הוא ציין כי תפקודה במסגרת כפר הנוער היה לקוי ביותר, היא ברחה מהכפר, רבה עם בני הקבוצה והופנתה אליו כמוצא אחרון. המתלוננת הגיעה לשתי פגישות ולאחר מכן הודחה מן הכפר. לאחר מספר שבועות הגיעה לביתו בתל אביב, ביקשה שינסה להחזירה לכפר וסיפרה לו על התעללות מינית שעבר בילדותה, בלי שפרטה את הדברים. הנהלת הכפר סירבה לקבלה בחזרה ולאחר שתי פגישות נוספות היא ניתקה קשר עמו.

בתחילת יוני 2013 יצרה עמו קשר שוב, כשהפעם הצהירה על כוונתה להיכנס לטיפול משמעותי. מאז החלה בטיפול באופן סדיר והקפידה להגיע לפגישות כאשר רק לאחר גיוסה הפסיק להיפגש עמה. בסך הכל נפגשו כ-50 פעמים. המתלוננת החלה לספר לו על הפגיעה המינית רק לאחר כחצי שנה מתחילת הטיפול ובטרם הוגשה התלונה במשטרה, שכאמור לעיל לא נעשתה ביוזמת המתלוננת. עובדה זו שוללת חשד כי הדברים נאמרו לד"ר ערד כדי לחזק את הבסיס לתלונה מתוכננת.

69. ד"ר ערד ציין, כי במהלך הטיפול התגלתה נערה אחרת מזו שהכיר קודם לכן. המתלוננת היא נערה מאוד אינטליגנטית, לא שיקרה בטיפול ותיארה את הסיטואציות באובייקטיביות ואת העובדות המדויקות, אם כי לא תמיד היא יודעת לפרש את המשמעויות הנובעות מהתנהגותה כפי שמצופה מבנות גילה. לדבריו, המתלוננת אומנם אובחנה בעבר כבעלת הפרעת קשב וריכוז אך ייתכן ומדובר בהפרעה הנובעת מבעיות רגשיות קשות בהתפתחותה.

ד"ר ערד הדגיש, כי כאשר המתלוננת סיפרה אודות המקרים, הוא זיהה התאמה רגשית גבוהה בין האופן בו סיפרה על הדברים לבין התכנים, היא התרגשה, היה לה קושי לדבר והייתה התאמה גבוהה בין הדיבור לבין המעשים (פרו' מיום 19.1.2015, עמ' 57). ד"ר ערד אישר, כי התנהגותה של המתלוננת מאופיינת באימפולסיביות. עם זאת הטעים כי במהלך כל הטיפול, המתלוננת מעולם לא שיקרה לו וכי היא סיפרה על עצמה את הדברים הכי נוראיים (שם, עמ' 58).

70. אשר להגשת התלונה ציין ד"ר ערד, כי המתלוננת התלבטה מאוד, אך הכאב הצורב והצורך להתגבר על תחושת חוסר האונים הקשה, הכריעו את הכף. על אף הפחדים, הקושי להיחשף ואובדן היחסים עם אמה, היא החליטה להתלונן ולעמוד בכל הנובע מכך (ת/11 בעמ' 2). למיטב ידיעתו הטריגר להגשת התלונה היו חוסר המנוחה המתמיד וקשיים בהתנהלותה המינית, כעס וחוסר אונים, אשר גרמו לה להעלות את העניין (פרו' מיום 19.1.2015, עמ' 57-58).

71. באשר לטענה שהועלתה בפניו, כי אין זה הגיוני שהמתלוננת שהיא כה אימפולסיבית לא סיפרה על הדברים מיד כשאלו קרו, ציין ד"ר ערד, כי המתלוננת חששה מעצם החשיפה ומהמסבר שיגרם במשפחה. אף שמדובר בנערה אימפולסיבית, היא נערה נבונה עם רגישויות, לכן זה מסתדר עם כך שלא מיד חשפה את הדברים (פרו' מיום 19.1.2015, עמ' 60).

72. התרשמתי לחיוב מעדותו של ד"ר ערד, עדותו של אדם מקצועי ומנוסה בתחומו, אשר העיד באופן שקול ומדוד.

73. ד"ר ערד עמד על כך שהוא לא התרשם שהייתה למתלוננת כל מטרה נסתרת כאשר חשפה בפניו את הדברים עוד בטרם הוגשה התלונה במשטרה. עדותו בדבר מצבה הנפשי של המתלוננת עוד קודם להגשת התלונה, הקושי שלה לחשוף את הדברים, האופן שבו התנהגה ומצבה הנפשי בעת שסיפרה לו על הדברים, תומכים בעדות המתלוננת, מחזקים אותה ועולים בקנה אחד עמה. ודוק, ד"ר ערד לא התרשם שהמתלוננת ששה לספר על הדברים אלה ולחשוף אותם אלא להיפך, היא נרתעה מכך, גם בגלל המחיר הכבד שידעה כי תאלץ לשלם באם תפנה למשטרה.

74. אשר למועד חשיפת הדברים העיד ד"ר ערד, כי כאשר המתלוננת פנתה אליו הדבר היה לאחר שכבר סולקה מן הכפר, והיא רק ציינה בפניו שעברה פגיעה מינית, מבלי לפרט. רק לאחר מספר חודשים

הגיעה אליו לטיפול ורק בחלוף כחצי שנה של טיפול פירטה אודות הפגיעה. על כן שלל למעשה את טענת הסנגור כי המתלוננת סיפרה לו על הפגיעות המיניות במטרה שיעזור להחזירה אל הכפר.

ב. עדות או'

75. חיזוק נוסף לעדות המתלוננת ניתן למצוא בעדות או'. או' העידה בפנינו כי המתלוננת התגוררה אצלה והיא התייחסה אליה כאל בת. או' נחשפה לכך שהמתלוננת חווה קשיים בבית הוריה, ועל כן אפשרה לה להתגורר אצלה.

76. או' העידה ביחס למצבה הנפשי של המתלוננת. בעדותה סיפרה כי במשך תקופה מאוד ארוכה היא הבחינה שהמתלוננת הרבתה לבכות. אף שניסתה לברר פעמים רבות מהי הסיבה להיותה בוכייה, המתלוננת סירבה לשתף אותה ופטרה אותה באמירה זה "לא חשוב". גם ביחס לתגובותיה סיפרה כי המתלוננת הייתה מזנקת כאשר בנה של או' היה מגיח מאחוריה והדבר היה נראה לה מוזר. ערב אחד במהלך אחת מהשיחות הרבות שהיו להן ולאחר שהיא הבינה שיש למתלוננת משהו שהיא מסתירה, המתלוננת סיפרה לה כי אחיה של אמה "התעסק" איתה מינית מגיל מאוד צעיר. היא שאלה את המתלוננת אם הוא שכב איתה, והיא שללה זאת ואמרה שזה היה נגיעות עם ידיים, אצבעות וכאלו. המתלוננת אמרה לה שאף אחד לא יאמין לה וסיפרה לה שחשפה כבר את הדברים בפני אמה, אבל האם שללה את דבריה ואמרה לה שהיא משקרת. המתלוננת ציינה בפני העדה כי היא מפחדת ומבועתת, שכן כשהיא מגיעה לבית הוריה היא רואה את האחייניות שלה - הבנות של אחיה הבכור - והיא חוששת שזה יקרה גם להן. או' אמרה למתלוננת שעליה לספר את הדברים כדי שזה יפסק. אותה שיחה חזרה על עצמה יום אחרי יום כאשר היה לה מאוד קשה לשכנע את המתלוננת לספר על הדברים.

77. בסופו של דבר ולאחר שאו' אמרה לה שתתמוך בה, המתלוננת הסכימה שילכו יחד לביתה וישוחחו עם אביה. כאשר המתלוננת נכנסה עמה לחדר וסיפרה לאביה, היא עשתה זאת בבכי וניכר היה שהיה לה מאוד קשה. האב היה בשוק אבל מיד אמר לה שהוא מאמין לה וביקש לשתף את אחיה של המתלוננת - נ' וקרא לו (פרו' מיום 27.2.2014, עמ' 21-22).

78. עדותה של או' הייתה מהימנה. או' העידה באופן ישיר וברור, ללא ניסיון ליפות את הדברים. המדובר בעדה אשר אינה קשורה למשפחתה של המתלוננת ואינה מעורבת בסכסוכים ובמורכבות שבין בני המשפחה.

79. מעדותה של או' אנו למדים על מצבה הנפשי של המתלוננת בעת שחשפה את הדברים, ועל התנהגותה קודם לכן, אשר הצביעה על כך שהיא מסתירה דבר מה עמוק. עוד אנו למדים על הקושי שהיה למתלוננת לחשוף את הדברים, כפי שהעיד ד"ר ערד. דבר זה עומד בניגוד לטענת ההגנה כי המתלוננת חשפה את הדברים כדי לחולל מהומה. עולה מן העדויות האמורות שהמתלוננת דווקא רצתה למנוע את אותה מהומה. כל אלו מלמדים על היעדר מוטיבציה להפללת הנאשם. עדותה של או', מעבר לכך שהיא מעידה על מצבה הנפשי של המתלוננת בעת שסיפרה לאביה, היא משמעותית לצורך הבנת הרצף והשתלשלות האירועים קודם הגשת התלונה. יודגש, אף אם בפועל סיפרה המתלוננת לאו' רק על אירוע אחד, הרי הקושי בחשיפת הדברים ברור ומובן, ולא ראיתי בכך כדי לפגום בעדותה ובמשקלה.

ג. עדות אחיה הבכור של המתלוננת

80. האח הבכור מבין ארבעת אחיה של המתלוננת סיפר שעזב את ישראל בגיל מאוד צעיר וחי בחו"ל ולכן לא היה ממש קרוב למתלוננת ובשל פער הגיל ביניהם לא חווה את התבגרותה באופן רציף. עדותו הותירה בי רושם חיובי. האח העיד בצורה ברורה וכנה ואף לא היסס לצייר את המתלוננת בצבעים שלא תמיד החמיאו לה, ללא שניסה לייפות את הדברים: **"ההסתכלות שלי והחווייה שלי עם המתלוננת לא היתה קרובה אף פעם. זאת אומרת היא הייתה תמיד "עוף" קצת שונה. אף פעם לא ממש הבנו אותה היא הייתה סוג של הילדה הבעייתית, תמיד היו איתה עניינים, היא אף פעם לא התאימה למסגרות"** (פרו' מיום 27.2.2014, עמ' 7, ש' 7-10). הוא אף אישר שהיה מקרה בו אשתו לא הייתה מוכנה שהמתלוננת תשמור על בנותיו (פרו' מיום 27.2.2014, עמ' 12).

על הנאשם סיפר שהוא ה"אייקון" של המשפחה, שירת ביחידה מובחרת, יש לו כמה תארים וכולם מעריצים אותו במשפחה.

81. באשר לחשיפת הפרשה העיד, כי זה בחג פורים כאשר הם הגיעו לארוחה משפחתית, המתלוננת לקחה אותו לשיחה בשעת לילה מאוחרת. בשיחה נכחו הוא, אשתו והמתלוננת ושם המתלוננת סיפרה לו סיפור שזעזע את עולמו. שכן המדובר באחיה של אימו, אליל נעוריו (פרו' מיום 27.2.2014, עמ' 14).

באותו הלילה המתלוננת רק סיפרה לו שהנאשם התעלל בה מינית, ועל הפרטים נודע לו בשלב מאוחר יותר. המתלוננת ציינה בפניו, כי במהלך השנים האחרונות היא הבינה שהייתה קורבן להתעללות מינית במשך מספר שנים (פרו' מיום 27.2.2014, עמ' 8-7).

82. באשר להתנהגותה של המתלוננת בעת החשיפה סיפר כי: **"ואני כמובן רואה את ההתרגשות, את הקושי את התסכול הפנימי של המתלוננת, כשהיא מספרת את הדבר הזה"** (פרו' מיום 27.2.2014, עמ' 8, ש' 13-14) וכי: **"משהו במבט שלה, משהו בצורה שהיא אמרה שהיא ראתה אותו נוגע בבנות שלי, לא נוגע מינית, אלא נוגע ושהיא פחדה שהוא יגע גם בהן, משהו ברגע הזה גרם לי להאמין לה באופן מיידי, ואני שם את הדברים כמו שהם. יש אייקון משפחתי ויש ילד בעייתי..."** (שם בעמ' 14).

83. האח הבכור העיד כי שמע מהמתלוננת על שלושה מקרים, כאשר לדבריו הוא לא יודע את הפרטים הגרפיים של כל מקרה. מקרה אחד בבית ההורים בחדר למעלה; אירוע נוסף בבית הסבתא על הספה לידה כאשר הנאשם דחף את אצבעותיו לאיבר מינה; מקרה נוסף כאשר ישנה בבית של הסבתא על הספה והתעוררה במיטה של הנאשם (פרו' מיום 27.2.2014, עמ' 10-11).

84. נתתי אמון מלא בעדות האח. עדותו מחזקת ותומכת בדברי המתלוננת, הן ביחס לאופן חשיפת האירועים, והן ביחס לכך שהמתלוננת לא ניצבה בחוד החנית בהגשת התלונה, ולא היא אשר הובילה את המהלכים שהביאו בסופו של דבר להגשת התלונה.

אציין כבר עתה, כי לא מצאתי להטיל דופי בעדות האח הבכור ולא ראיתי לנכון לקבל את טענת ההגנה, כי הוא שעמד מאחורי המתלוננת ודרבן אותה להתלונן כדי לסחוט את הנאשם. הדברים נעדרי בסיס ואינם עולים בקנה אחד עם אופן השתלשלות האירועים כפי שיפורט בהמשך.

ד. עדות אביה של המתלוננת

85. אביה של המתלוננת סיפר על הנאשם אשר היה דוד אהוב ועשה בייביסיטר לכולם. הוא היה נחשב כדוד הכי מוצלח, גאון ולכן לא חשב שהוא צריך להיזהר ממנו (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 193). **"הנאשם שרץ אצלי בבית יום ולילה ופתח את המקרר חופשי וישן אצלי חופשי בבית ושמר על הבית ונתתי בו אמון מלא, אבל לא ידעתי שהוא מתעלל בבת שלי. עכשיו המשפחה המורחבת היה לי יחסים מאוד טובים איתם, עשינו שבתות וחגים ביחד.."** (פרו' מיום 6.10.2014, עמ' 30, ש' 22-25). עוד הוסיף האב שלא היה לנאשם שום קשר זוגי עם בחורה, לא יצא עם שום בחורה אף פעם ולא היו לו חברים.

86. האב אישר את דבריה של המתלוננת, כי כאשר הייתה רבה עם אמה, עוד בטרם או' נכנסה לתמונה, המתלוננת הייתה הולכת לסבתה שכן אף חברותיה גרו בשכונת מגוריה של הסבתא (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 195).

87. אשר לחשיפת הפרשה סיפר האב, כי או' יצרה איתו קשר כעשרה חודשים לפני שנחקר במשטרה וצינה כי היא רוצה לבוא עם המתלוננת אליהם הביתה. הם הגיעו וישבו עמו בחדר כאשר האם הייתה בסלון, ושם המתלוננת סיפרה לו שהנאשם מתעלל בה מגיל 6. האב שאל אותה אם הנאשם אנס אותה והיא השיבה לו כי הוא אביה ויש לה כבוד אליו ולכן אינה יכולה לפרט בפניו את הדברים. המתלוננת ביקשה בכתה והייתה נרגשת כאשר סיפרה לו על כך (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 196). המתלוננת ביקשה שהנאשם לא יגיע אליהם הביתה שכן כאשר ראתה אותו למטה צוחק ומחייך, ארזה את דבריה ועזבה לבית השנטי (שם, עמ' 200). אשר לאופייה של המתלוננת ציין כי היא ילדה טובה מאוד כי היא לא משקרת הרבה פעמים, וכי הוא מאמין לדבריה (פרו' מיום 6.10.2014, עמ' 34).

88. עדותו של האב מחזקת את דבריה של המתלוננת באשר לכך שבילתה שעות רבות בבית הסבתא שם פגע בה הנאשם (בניגוד לאם שטענה כי המתלוננת מעולם לא ישנה שם), וביחס לאופן בו חשפה המתלוננת את הדברים בפניו; וכי המתלוננת התביישה והתקשתה לפרט בפניו את הדברים. אף בהתנהלותה אל מול אביה ברור חוסר רצונה של המתלוננת לחשוף את הדברים.

ה. אימרתו של החבר

89. אמרת החבר של המתלוננת אשר היה עמה בקשר זוגי בין 6/2013 עד 8/2013, הוגשה בהסכמה. **מדבריו עולה כי המתלוננת שיתפה אותו בכאב בכך שהנאשם פגע בה מינית.** היא סיפרה לו כי בבית הסבתא על הספה בסלון או בחדר שלו הם היו יושבים והוא היה שם שמיכה והנאשם היה לוקח את ידה ושם אותה על איבר מינו והיה מלטף את איבר המין שלה. המתלוננת סיפרה לו שהנאשם התחכך בגופה עם איבר מינו וכי הוא היה עושה זאת כאשר היא הייתה ישנה. באשר לתדירות המקרים ציין, כי נראה לו שזה היה על בסיס קבוע בין כיתות ג' -ה'. העד ציין כי כאשר היא סיפרה לו את הדברים הוא התרשם שהיא דוברת אמת וכי דבריה: **"היה עם רגש ומלווה בדמעות"** (ת/7, ש' 32).

90. עדותו של החבר ע' מחזקת ותומכת בעדות המתלוננת, הן בדבר מצבה הנפשי בעת חשיפת הדברים, והן ביחס לכך שהמתלוננת סיפרה לו על הפגיעה על ידי הנאשם עוד בטרם הגשת התלונה

במשטרה. אף אם תיאור המעשים כפי שסיפרה לו המתלוננת אינו תואם במדויק את עדותה, גרעין האמת ברור.

ו. עדותה של חברתה של המתלוננת

91. חברתה של המתלוננת הובאה לעדות ביחס לכך שעל פי האמור באמרתה במשטרה המתלוננת סיפרה לה על הפגיעה עוד קודם לחשיפת הפרשה. בעדותה בבית המשפט, מסיבה שלא הובררה, העדה לא ששה לשתף פעולה וטענה כי אינה זוכרת את שארע, וכי היא והמתלוננת כבר לא בקשר. ניכר היה שהיא לא הייתה מעוניינת להעיד בבית המשפט וכי כיום היא אינה ביחסים טובים עם המתלוננת. היא הסבירה בעדותה כי אינה רוצה להתערב בחייהם של אנשים אחרים ואף טענה כי המתלוננת התקשרה אליה לפני שהחוקרת הגיעה ואמרה לה לדבר עם החוקרת. לא ברור מה גרם לשינוי הלך רוחה שלה ביחס למתלוננת אך בסופו של דבר היא אישרה, כי מה שאמרה באמרתה במשטרה הוא אמת (פרו' מיום 12.1.2015, עמ' 83). בשלב מאוחר יותר בעדותה ולאחר שטענה כי אינה זוכרת דבר, אישרה כי היא זוכרת שהמתלוננת סיפרה לה שדוד שלה התעלל בה כאשר ישבו יחד בתחנת האוטובוס.

92. בהסכמת הצדדים הוגשה אפוא אמרתה של העדה במשטרה תחת המשך חקירתה הראשית (סומנה ת/10). מאמרה זו עולה כי בשנת 2011 לערך המתלוננת סיפרה לה כי יש משהו שאף אחד לא יודע ואף ההורים שלה לא יודעים. המתלוננת שתפה אותה כי דוד שלה התעלל בה מינית תוך שבכתה וציינה שהיא חוששת שאף אחד לא יאמין לה (ת/10, ש' 18). היא לא רצתה להיכנס לפרטים כי היא הייתה נבוכה. המתלוננת סיפרה לה עוד, כי בכל פעם שהנאשם מגיע אליהם הביתה היא מסתגרת בחדרה (שם, ש' 11-12). העדה ציינה כי לאחר זמן מה, המתלוננת סיפרה לבני משפחתה וכי האם לא מאמינה לה וכי הם אמרו למתלוננת לא להגיש תלונה.

93. אף שבעדותה ניסתה העדה להסתייג מדברים שהיא עצמה אמרה באמרתה במשטרה, הרי בסופו של דבר היא אשרה את שאמור בה. בפנינו אפוא עדות ברורה כי המתלוננת סיפרה לחברתה, זמן לא מבוטל לפני חשיפת הדברים, על הפגיעה שהיא עברה מהנאשם. עצם העובדה שהמתלוננת חשפה בפניה את הפגיעה במסגרת יחסי חברות ביניהן, בסיטואציה של שיחה אינטימית בין נערות חברות אשר ישבו יחד בתחנת אוטובוס, מלמדת על האותנטיות שבגרסתה. לכך מצטרפים תיאורה של העדה בדבר מצבה הנפשי של המתלוננת בעת השיחה, ופער הזמנים בין שיחה זו להגשת התלונה, אשר מהווים חיזוק.

ז. מצבה הנפשי של המתלוננת

94. ממכלול העדויות אשר פורטו לעיל עולה, כי מצבה הנפשי של המתלוננת היה לא קל בעת חשיפת האירועים ועוד קודם לחשיפתם. בעניין זה נפסק לא אחת, כי עדות בדבר המצב הנפשי יש בה כדי להעיד על אמיתות הגרסה:

"כידוע, "ראיות מהימנות בדבר מצב נפשי קשה בעת חשיפת גרסה מהוות חיזוק ראייתי מקובל ונפוץ למדי בפסיקתו של בית משפט זה לצורך הרשעה בעבירות מין" (ע"פ 6399/10 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 102 (15.7.2012); וראו גם, ע"פ 2921/13 רייטבורג נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 62 (1.1.2015)). [ע"פ 434/15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (04.02.2016)].

95. על מצבה הנפשי של המתלוננת ניתן ללמוד מעדותה של או' אשר העידה כי: **"מן הסתם המתלוננת היתה אצלי בבית, זה לא משהו שמעכשיו לעכשיו זה די הרבה זמן, והייתי קולטת אותה יושבת בוכייה, מנסה להבין מה קורה, האם יש משהו שהיא רוצה להגיד, היא אמרה 'לא חשוב' וזה היה ממשיך, הייתי קולטת שהיא קמה ומכינה נס, והבן שלי היה בא מאחורה ומעיר לה, והיא הייתה קופצת. הייתי שואלת, לא הבנתי מה קורה. היא אמרה שגם אם תספר אף אחד לא יאמין. הבנתי שיש למתלוננת משהו שהיא די מסתירה"** (פרו' מיום 27.2.2014, עמ' 21).

96. אל אלו מצטרפות עדויות החבר לשעבר, של חברתה של המתלוננת וכן אחיה של המתלוננת ואביה אשר סיפרו, כי כאשר חשפה את הדברים היא הייתה נרגשת מאוד ובוכייה.

97. עדות חשובה נוספת בעניין זה הינה עדותו של הפסיכולוג אשר טיפל במתלוננת במשך תקופה משמעותית, אשר סיפר על כך שתגובותיה והרגשות שהביעה כאשר חשפה את הפגיעה, תואמים מאוד לתוכן הדברים עליהם סיפרה. מעבר לכך התנהלותה של המתלוננת (אשר התאפיינה בחוסר מנוחה וקשיים בהתנהלותה המינית) קשורה על פי הבנתו המקצועית לדברים שעברה וחווה בעבר.

ח. אופן חשיפת האירועים

98. ממכלול העדויות עולה, כי המתלוננת לא היא אשר הגישה את התלונה למשטרה, אלא הדיווח למשטרה נעשה על ידי העובדת הסוציאלית בעירייה, אשר הייתה חייבת לדווח למשטרה לאור חובת הדיווח הקבועה בחוק, (זאת לאחר שלא נבחר הליך טיפולי אשר מאפשר פנייה לקבלת פטור מדיווח במקרים המתאימים). יתרה מכך, ממכלול העדויות שפורטו עולה בבירור, כי המתלוננת לא הייתה חדורת מטרות ביחס להגשת התלונה במשטרה, כפי שהיה מצופה לו היה מדובר במי שמנסה לטפול אשמה על הנאשם, כנטען על ידי.

99. תחילה העו"ס במסל"ן היא זו שקיבלה את דיווח המתלוננת על. ממזכרים שערכה (ת/8 ות/9) עולה, כי המתלוננת הגיעה למסל"ן בעקבות פגיעה ממושכת שחוותה בילדות מצד דודה בגילאי 7-14. היא שיתפה אותה בכך שלאורך השנים לא היתה מודעת לכך שדודה פגע בה וכאשר הבינה שהוא מנצל את תמימותה ופוגע בה, הצליחה להימנע מהקרבה אליו, וכי בשלוש השנים האחרונות לא נפגעה. עוד ציינה העו"ס כי המתלוננת סיפרה לה שהטריגר לפתיחת הסיפור הוא החשש שהדוד פגע מינית או פוגע בקטינות נוספות במשפחה. בשל חובת הדיווח היא העבירה את המידע לעו"ס ברווחה בעיר מגוריה של המתלוננת ובמקביל המשיכה לעקוב אחרי המתלוננת.

100. עדותה של העו"ס ממסל"ן חשובה לא רק ביחס למצבה של המתלוננת אלא גם ביחס לכך שהמתלוננת ציינה בפניה, עוד בתלונתה הראשונית, כי היא הבינה במשך הזמן שהנאשם מנצל אותה ופוגע בה; ומה היה הטריגר לפתיחת הסיפור. מעבר לכך העדה ציינה, וזאת באשר להתנהלותו של האח הבכור - כי בניגוד לטענת הנאשם, היא לא התרשמה שהאח לחץ על המתלוננת להגיש את התלונה: **"האח היה מאוד רצה לדעת פרטים, מאוד רצה לדעת מה בדיוק קרה ומאוד מצד אחד כעס שקרה כזה דבר ושנפתח כזה סיפור ומצד שני שאל את עצמו ואותה ואותנו שאלות של אולי היא לא הבינה, אולי, מה בדיוק היה שם.."** (פרו' מיום 12.1.2015, עמ' 74).

101. לאחר פנייתה למסל"ן הופנתה המתלוננת לעובדת סוציאלית ברווחה בעיר מגוריה. העו"ס של

העיריה סיפרה כי פנו אליה ממסל"ן לגבי המתלוננת. לאחר מכן כאשר זמנה אותם לפגישה הגיעו האח הבכור והאבא ובהמשך נקבעה פגישה משותפת עם האם והקטינה. היא ציינה כי המשפחה חששה מהגשת תלונה והם לא ציפו שזה יגיע למשטרה או לגורמי הרווחה, כאשר באינטראקציה שלהם מולה הם כבר הבינו שיש חובת דיווח. היא הציגה בפניהם שתי אפשרויות - פניה למשטרה או פניה לוועדת הפטור כאשר לצורך כך יש להציג תוכנית טיפולית. אמה של המתלוננת ואחיה הסכימו ואמרו שהם רוצים שתגיש בקשה לוועדת הפטור כדי שתפטור אותם מדיווח למשטרה. אשר למתלוננת העידה כי: **"הקטינה בהתחלה בנוכחות כולם די, היא הייתה פסיבית, היא לא הגיבה, היא הסכימה אבל לא.. לא דיברה".** בהמשך כאשר ביקשה מהאח והאמא לצאת מהחדר על מנת שתוכל לשוחח עם המתלוננת ביחידות: **"שם ראיתי תמונה אחרת לגמרי, מהשיחה שהייתה ביחד. אה.. (המתלוננת) הייתה מאוד, מאוד כועסת. היא אמרה שהדברים שהיא סיפרה ומסרה הם אמיתיים".** המתלוננת ציינה בפניה שיום יבוא והיא תגיש תלונה אך כרגע היא מבולבלת, החיים שלה לא מסודרים ויש לה קשיים בייחוד מול אמא שלה.

העדה ציינה כי הרגישה לא בנוח לשוחח עם המתלוננת כשבני משפחתה בחוץ ולכן הציעה שייפגשו לבד, אך הפגישה לא יצאה אל הפועל. (פרו' מיום 12.1.2015, עמ' 59). לאחר שעבר זמן ממושך שבמסגרתו התאפשר למתלוננת לשקול מה היא מעוניינת לעשות, הוחלט לדווח למשטרה (פרו' מיום 12.1.2015, עמ' 60). **מכאן שמי שהעביר את הדיווח למשטרה היא לא המתלוננת אלא העו"ס ל', דבר הנוטל את העוקץ מטענת הסנגור, כי המדובר בעלילה מכוונת של המתלוננת.**

102. עדותה של העו"ס ברווחה, מעבר לכך שהיא שופכת אור על אופן חשיפת הדברים והתלונה, מלמדת על הדינמיקה בין המתלוננת לבני משפחתה והלך הרוח שלהם; וזאת מנקודת המבט של אשת מקצוע ואשת טיפול. ודוק, הפסיכולוג אצלו הייתה מטופלת המתלוננת ציין את הקושי בחשיפת הפרשה; או' אשר אימצה אותה אל ביתה סיפרה כי במשך תקופה המתלוננת הייתה בוכייה ולא רצתה לשתף אותה בסיבה למצבה וכי היה לה מאוד קשה לשכנע המתלוננת ללכת ולספר לאביה את הדברים (פרו' מיום 27.2.2014, עמ' 21-22); אביה של המתלוננת סיפר על הקושי שלה לשתף אותו בדברים; אחיה הבכור של המתלוננת סיפר כי ראה את **"הקושי את התסכול הפנימי של המתלוננת, כשהיא מספרת את הדבר הזה"** (פרו' מיום 27.2.2014, עמ' 8, ש' 13-14). והעו"ס ברווחה סיפרה לגבי המתלוננת שהאמת בערה בה אך היא חששה להתלונן וכי הופעל עליה לחץ ללכת לטיפול ובכך לפטור את העניין.

103. העובדה כי המתלוננת חלקה את דבר הפגיעה בה עם אנשים שונים, כאשר ברור מעדותם שהחשיפה נעשתה בעת שיחה פרטית ואינטימית, מעידה אף היא כי חוותה את הדברים וחשה צורך עז לפרוק את הדברים מליבה.

104. עוד יצוין, כי לאחר חשיפת הפרשה בפני אימה ולאחר מכן בפני אביה ואחיה, התייצבה משפחתו של הנאשם ובכלל זה אם המתלוננת, לצדו - ובחזית אחת כנגד המתלוננת. "לפתרון הבעיה" יזמה משפחת הנאשם מפגש משפחתי בידיעתו ובעידודו של הנאשם, מפגש אשר מטרתו הייתה להשתיק את המתלוננת ולקנות את שתיקתה "בנזיד עדשים" של פיצוי כספי. רק לאחר שהתברר, כי אין בכוונת האב והאח הבכור למנוע את הגשת התלונה וכי הדבר נתון להחלטת המתלוננת, ירדה ההצעה הכספית מן הפרק.

התגייסותה של כל המשפחה למען הנאשם והצעת תשלום "דמי השתיקה" מחזקת אף היא את גרסת המתלוננת.

מדובר בהתנהלות מחשידה המצביעה על תחושת אשם של הנאשם עצמו, ועל חשש של משפחתו, המעיד כי אף להם היה ברור כי יש בסיס לתלונה. יתרה מכך, הדבר מחזק את אמינות המתלוננת אשר חרף כל האמור דחתה את ההצעה ואף נכונה לשלם את המחיר האישי הכבד הכרוך בחשיפת הפגיעה.

105. עניין נוסף הדורש התייחסות בהקשר זה, הוא שיחתה של המתלוננת עם דודתה - את'. בעניין זה קיימת בפנינו עדות אחת בלבד - עדות המתלוננת. זו העידה כי היא סיפרה אודות הפגיעה לדודתה, לאחר שזו שיתפה אותה כי במחשב שהביא הנאשם לביתה (כדי להעניקו לילדיה) היא מצאה הרבה סרטי פורנו. דבר זה גרם למתלוננת לפתוח את סגור ליבה ולספר לדודתה על המעשים שעשה בה הנאשם. המתלוננת העידה כי כאשר דודתה שמעה ממנה את הדברים, היא אמרה לה שהיא לא מתפלאת לשמוע על כך.

106. עדותה של המתלוננת בעניין זה הינה עדות יחידה, אשר לא הובאה כל עדות לסתור אותה. שכן את' לא העידה בפנינו.

אלא מאי - האמור לא מנע מן הסניגור לטעון בסיכומיו כי הדודה': **"לא הייתה עדה במשפט ולא היה צורך בה. הדודה שוללת כי המתלוננת סיפרה לה על הפגיעות המיניות בה. שוללת את כל עניין הפורנו שלכאורה היווה טריגר למתלוננת להבין את שעשו לה, ובכלל לא ברור למה המתלוננת בחרה לספר לה לראשונה כשהם בכלל לא היו בקשר"** (פיסקה 22 לסיכומי הנאשם- ההדגשה שלי- י.ר.ל.).

ראוי היה שהסניגור ימנע מלכתוב בסיכומיו מה אמרה הדודה כביכול, כשאין בפנינו כל עדות על כך. אין מקום שהסניגור יעלה טענות אלו או יביא בפנינו עדויות כביכול בדבר גרסתה של הדודה, כאשר זו לא העידה כלל. הדברים הינם בלתי קבילים, ובאם הסיכומים היו נשמעים בעל פה לא היה מקום להתיר השמעתם.

107. יתרה מכך, אי הבאת הדודה לעדות על ידי ההגנה, כאשר לטענת ההגנה זו שללה את דברי המתלוננת, וכאשר מדובר בעניין רלוונטי הנוגע לחשיפת התלונה, מחזקת את הגרסה המפלילה. בהתאם לפסיקה עדות שלא הובאה על ידי צד אשר לכאורה עדותו היתה אמורה להועיל לו, אי הבאתה עלולה לחזק את גרסת הצד שכנגד [ראו: י' קדמי, על הראיות: **הדין בראי הפסיקה**, חלק רביעי, עמ' 1889 (2009)].

"הלכה פסוקה היא, שהימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכתיב השכל הישר, עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלים לחיזוק הגרסה המפלילה, בה דוגלת התביעה." (ע"פ 437/82 אבו נגד מדינת ישראל, פ"ד לז(2) עמ' 85; 97-98).

ט. הניסיון להניא את המתלוננת מלהגיש תלונה

108. לאחר שהמתלוננת חשפה את הדברים בפני האב והאח הובא הדבר לידיעת כל בני המשפחה ובכלל זה משפחת הנאשם (ולא נשאר במחשכים כפי שהיה לפני שחשפה את הדברים בפני האם). בשלב זה החל מעין מחול שדים במשפחת הנאשם, כשעל פי העדויות האם הייתה בתווך. אין חולק כי בהמשך נערך מפגש משפחתי בו נכחו "נציגים" ממשפחת הנאשם ומנגד האב ואחיה של המתלוננת. מצדו של הנאשם נכח גיסו של הנאשם ואשתו, אמה של המתלוננת, אחות הנאשם, אח הנאשם ואשתו. עוד נכחו אחיה הצעיר של המתלוננת ואחותה הגדולה.

109. בחינת מכלול העדויות ביחס לאותו המפגש מלמדת, כי הנאשם יזם את המפגש כדי להשתיק את המתלוננת, למנוע ממנה להתקדם עם הדברים ולמנוע את העברת העניין לטיפול של המשטרה.

הנאשם הסביר, כי מינה את גיסו אשר פעל "בתור סוכן שלו" כאשר לאחר כל מפגש הגיס היה מגיע, מעדכן אותו ונותן לו פירוט תמציתי על שהיה.

הנאשם הסביר, כי הוא ביקש מגיסו "להיכנס לתוך עובי הקורה וינסה לנטרל את הסיטואציה". הוא לא רצה להביא את העניין לפתחה של המדינה: "כי טוב בטח לא יצא מהסיפור הזה, אם זה נכון או לא נכון. אני, אישית יכול להגיד מה שעבר עלי מהרגע שנעצרתי והכל. רק מלמד אותי כמה צדקתי באותו מעמד. אה, להציע איזה שהיא תכנית טיפול, אה, למתלוננת, להגיע בכלל, לראות מה היא טוענת, כי לי, כשפנו אליי אמרו לי שהיא טוענת שהתעללת בה מינית, אז, זה היה ערטילאי ומעורפל, לא ידעתי בדיוק למה, למה בדיוק היא מתכוונת, רציתי לדעת פרטים. אה, זהו". (פרו' מיום 2.02.2015, עמ' 80, ש' 9-24).

דברים אלו של הנאשם מפלילים אותו. אדם שטופלים עליו אשמת שווא אינו מציין את האפשרות ש"זה נכון". הוא אינו מבקש תחילה לברר מה בדיוק טוענים, אלא שולל את התלונה יהיו פרטיה אשר יהיו.

עוד הסביר הנאשם כי גיסו, אשר מונה להיות המוציא והמביא מטעמו: ".... לא קיבל ממני הנחיות. אני ביקשתי ממנו שיתערב בעניין הזה, שינטרל את העניין שיכנס לעובי הקורה שמה בצד השני של המשפחה שלי, פלגמתיים אחד אחד. אני מדבר כרגע על האח הגדול והאבא פשוט שיורידו אותם מהעץ הזה" (פרו' מיום 2.2.2015, עמ' 123, ש' 6-9).

110. נמצאנו למדים כי הנאשם שלח את גיסו להתערב ו"לנטרל" את העניין - לנטרל את תלונת המתלוננת. כבר מתחילת הדרך הנאשם לא בוחל אפוא בכל אמצעי להפעיל לחץ על המתלוננת כדי לנטרל אותה ואת תלונתה, ויודגש, מעשיו של הנאשם ואותו הניסיון להניא את המתלוננת יש בו משום ניסיון לשבש הליכי חקירה. הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר מדובר במתלוננת קטינה, אשר לגביה קיימת בחוק חובת דיווח בכל מקרה בו "היה לאדם יסוד סביר לחשוב כי זה מקרוב נעברה בקטין או בחסר ישע עבירת מין לפי סעיפים 345 עד 347, 348 ו-351, בידי בן משפחה..". (ראה סעיף 368(ג)).

111. גיסו של הנאשם - אשר הובא אף הוא להעיד מטעם ההגנה כדי לספר על מעלליה של המתלוננת בהיותה ילדה, נשאל אף לגבי אותו מפגש. בעדותו הוא ניסה להציג את שארע כמפגש תמים, וטען כי מטרתו של המפגש הייתה לגשר בין הצדדים, מתוך חשש לחיי אימה של המתלוננת (פרו' מיום 2.2.2015, עמ' 145). התרשמתי לשלילה מעדות גיסו של הנאשם, ומצאתי כי העדות הייתה מגמתית. העד ניסה לגמד את מעורבותו של הנאשם באותו המפגש, הציג עצמו כמגשר בין המתלוננת למשפחה, והכל כאשר ברור שאין המדובר בעד ניטרלי. כי הוא לא "גישר" על דבר מצדה של המתלוננת, אלא רק נתן כסות לגיטימית, כביכול, למפגש בלתי לגיטימי, שמטרתו להשתיק את המתלוננת.

מעבר לכך טען גיסו של הנאשם כי האח הבכור של המתלוננת ניסה לסחוט מהם כספים, במסווה של טיפול במתלוננת, ובשל הדרישה הכספית המוגזמת שלו, לא צלח "הגישור".

112. מנגד העיד האח הבכור כי משפחת הנאשם הציעה לשלם על טיפול פסיכולוגי למתלוננת, מעת לעת, ואילו הוא לא היה מעוניין בכך וזאת הייתה הסיבה שביקש לקבל סכום משמעותי יותר באופן חד

פעמי; אחרת יאלץ לפנות בכל פעם אל המשפחה כעני, לחזר על הפתחים ולבקש החזר בגין כל טיפול וטיפול. עם זאת הוא עמד על כך שהוא לא היה מעונין בקבלת הכספים לעצמו אלא הכספים יועדו לטיפול במתלוננת (פרו' מיום 27.2.2014, עמ' 18). האח הבכור הדגיש כי הגיס אשר הגיע בשליחות הנאשם, ניתק מגע לאחר שהבין שאין להם שליטה על המתלוננת והם לא מתכוונים להבטיח, כתנאי לתשלום, כי היא לא תתלונן.

113. נמצאנו למדים אפוא, כי מטרת אותו מפגש הייתה ברורה והיא לקנות את שתיקתה ולא מתוך דאגה לשלומה. משהוברר שהדבר אינו אפשרי ואינו בשליטת האב והאח, אבד עניינם של הנאשם ומשפחתו בהצעת התשלום.

114. יתרה מכך, הניסיון להשתיק את המתלוננת מתחוויר אף מדברי האח הבכור, אשר סיפר, כי אמו אמרה לו שביררו ברווחה, וכדי להשתיק את העניין המתלוננת צריכה לחזור בה מדבריה ולומר ששיקרה (פרו' מיום 27.2.2014, עמ' 18). דברים אלו נתמכים בעדות העובדת הסוציאלית ברווחה אשר אף היא, התרשמה כי כאשר המתלוננת שוחחה עמה בנוכחות האם היא הייתה מאוד פסיבית ולא הביעה עמדה ברורה, ורק כאשר האם והאח יצאו מהחדר, היא התנהגה באופן שונה ואמרה לה שמבחינתה היא רוצה להתלונן. ממכלול העדויות עולה אפוא, כי הופעל לחץ כבד מצד הנאשם ומשפחתו תוך ניסיון אפילו לשלם למתלוננת ולמשפחתה דמי שתיקה במטרה "לנטרל" את תלונת המתלוננת.

115. בפנינו מעשה גלוי ברור בו מעורב הנאשם, שכל מטרתו לקנות את שתיקת המתלוננת בכסף, כאשר אף הנאשם נכשל בלשונו בכך שאמר כי רצה "לנטרל" את הסיטואציה. (אמירה שאף ב"כ הנאשם לא הצליח ליתן לה הסבר בסיכומיו).

116. התנהגותו של הנאשם כמפורט לעיל, עולה כדי שיבוש הליכי חקירה ומשפט וניסיון למנוע מן המתלוננת להגיש את התלונה ואף להשפיע על עדותה.

117. המדובר בהתנהגות מפלילה לאחר מעשה, אשר יש בה ביטוי חיצוני לתחושת אשם, זאת בהעדר הסבר סביר אחר. הניסיון הבוטא של הנאשם להשפיע על המתלוננת לשנות את עדותה ו"לנטרל" אותה, מהווה התנהגות מפלילה ברורה ומפורשת, אשר מהווה ראיה נסיבתית לחובתו של הנאשם; והיא מצטברת לראיות הנוספות ובתור שכזו יכולה לשמש גם סיוע, במקום שנדרש כזה (ראה לדוגמא י. קדמי, **על הראיות** מהדורה משולבת ומעודכנת תשי"ע- 2009 בעמ' 312-313).

כבישת העדות

118. אין חולק כי המתלוננת לא חשפה את האירועים בעת שקרו. המתלוננת נשאלה בעניין זה והסבירה כי רק במהלך השנים הבינה את אט כי המעשים שעשה בה הנאשם אינם תקינים וכי למעשה היא חוותה פגיעה מינית.

119. נפסק לא אחת, כי כבישת עדות היא נפוצה ואף מובנת כאשר מדובר בעבירות מין ובמיוחד כאשר עבירות אלו מבוצעות בתוך המשפחה. הדילמה והקושי שבחשיפת הדברים והמורכבות המיוחדת הקיימת כאשר עבירות המין מבוצעות בתוך המשפחה, מונעות פעמים רבות מן הקורבנות להסיר את

המעטה מן הסוד הנוראי ולקום ולהתלונן. האמור נכון ביתר שאת כאשר מדובר בקטינים אשר רק במשך הזמן מבינים את משמעות הדברים.

נוכח כך נפסק כי באם ניתן על ידי המתלוננת הסבר מניח את הדעת לכבישת העדות, יכול בית המשפט ליתן לעדות משקל מלא :

"כבישת עדויות של קורבנות מעשי מין על אשר אירע להם הינה תופעה נפוצה ומוכרת בחלק גדול מעבירות המין. הדבר מוכר במיוחד בעבירות מין המתבצעות בתוך המשפחה במסגרת מערכת יחסים מורכבת בין העבריין לבין קורבן העבירה. ממד נוסף נלווה לכך כאשר קורבן העבירה הינו קטין רך בשנים, אשר לעתים אינו תופס את מלוא המשמעות של מעשה העבירה בסמוך להתרחשותו, אינו חזק מספיק על-מנת להתמודד כנגד הפוגע וחושש עקב פחד, בושה ומבוכה לחשוף את הדבר. לעתים קרובות הוא גם אינו מודע לקיומם של גורמים חיצוניים למשפחה אשר יכולים להושיט לו עזרה ולחלצו ממעגל האימה שבו הוא שרוי. הנסיבות המביאות קטין, קורבן עבירות מין במשפחה, לכבוש את עדותו הן אכן רבות ומורכבות, ולרוב הן אינן מונחות על-פי היגיון וניתוח רציונלי של אדם בוגר. לכבישת העדות במצבים כגון אלה יש לרוב הסבר סביר המעוגן בנסיבות המיוחדות של העניין ובמציאות החיים שבה שרוי קורבן העבירה, ולכן אין בה כדי לפגוע באמינות גירסת המתלונן. ההסבר לכבישת העדות מאפשר לבית-המשפט ליתן לעדות את משקלה הראייתי המלא כמתחייב מן הנסיבות" (ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 918, 925-926 (2001)[ראו גם: ע"פ 8347/13 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בבב] (11.02.2016); ע"פ (עליון) 434/15 פלוני נגד מדינת ישראל, דינים עליון 2016 (16) 940 (04/02/2016)].

120. בענייננו, המתלוננת ציינה לא אחת שבתחילה לא הבינה מה את משמעות המעשים וכי לא חשבה כי מדובר בפגיעה מינית ובמעשים שאינם תקינים: **"אני לא מבינה שקורה משהו לא בסדר אה..לא, אני לא מספרת אה.. אני, אני לא שיתפתי משהו, אני.. אני לא ראיתי בזה משהו שהוא לא בסדר בגלל זה אני... אני לא הבנתי אה.."** (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 66, ש' 13-15). נוסף לכך המתלוננת העידה כי חשבה שאיש לא יאמין לה כאשר לימים חשש זה התממש: **"ידעתי שהדימוי שלי הוא דימוי נמוך וידעתי שאף אחד לא יאמין לי כי אני לעומתו כלום זה מה שאני הרגשתי"** (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 66, ש' 21-22). עוד מתארת המתלוננת כי בעת ביצוע המעשים חשה מעין שיתוק שמנע ממנה להגיב למעשים. היא הרגישה כי המעשים לא נעימים לה, אך לא הבינה את משמעותם. תגובה זו הינה תגובה נפוצה אצל נפגעות תקיפה מינית ובעיקר אצל קטינות.

121. הסבריה של המתלוננת סבירים הם ומניחים את דעת. פעמים רבות, במיוחד בגיל צעיר, אותן קטינות לא מבינות את משמעות המעשים, במיוחד כשהמעשים נעשים על ידי בן משפחה אשר לגביו קיימים פעמים רבות רגשות אמביוולנטיים של אהבה, אל מול הפחד, לאלו מצטרפים החשש והבושה לחשוף את הדברים, המועצמים כשמדובר בבן משפחה. נוכח כך לא אחת, בשל הקשר משפחתי והמורכבות הנובעת מכך, נפגעות קטינות מתקשות לשים אצבע על המקום בו נחצה הגבול והדברים מבלבלים מאוד, במיוחד בגיל הצעיר. משמעות המעשה ואותותיו מתחווים לעיתים רק לאחר שנים כאשר אט אט מתבהרת התמונה, מהות המעשים שבוצעו בהן, וההשלכות הנובעות מכך.

122. הנאשם טען רבות בעניין זה. לדבריו גרסת המתלוננת בעניין כבישת העדות והסיבות לכך, מלאה סתירות ומעוררת קושי להאמין בדבריה, במיוחד לאור מאפייני אישיותה.
123. עוד טען ב"כ הנאשם, כי המתלוננת נתנה הסברים סותרים שונים בדבר הסיבות לכבישת עדותה. לעיתים אמרה שלא הבינה את הפסול בדברים עד לגיל מאוחר, ואילו במהלך עדותה ציינה דברים שונים. כך למשל, הסבירה המתלוננת במקום אחד, כי לאחר ששוחחה עם דודתה (כשהייתה כבת 16) הבינה שמדובר במשהו שאינו תקין, ובמקום אחר כי הבינה זאת, לאחר שצפתה בסדרת טלוויזיה כאשר אותה סידרה שודרה בשנים 2005-2006 בהיותה בת 10-11. המתלוננת ציינה בחקירה במשטרה מועד נוסף שבו הבינה את משמעות המעשים בחקירה במשטרה כאשר "נפל לה האסימון" בחדר של אחותה (האירוע באישום השני) ואילו כאשר נשאלה על כך בעדותה בבית המשפט התקשתה להסביר זאת (פרו' עמ' 150, ש' 14). נטען, כי דבריה של המתלוננת סותרים אף את העובדה שסיפרה לפסיכולוג כבר בגיל 14.5 וכי קיימת סתירה ביחס להסבריה של המתלוננת לכבישת התלונה. לא ברור מתי הבינה את משמעות הדברים. עוד צוין כי אם המתלוננת הבינה עוד קודם לכן כי מדובר במעשים אסורים, לא ברור מדוע לא חשפה אותם.
124. לטענת ההגנה כבישת העדות בענייננו, מעלה סימני שאלה גדולים ומלמדת כי המדובר בתלונה שאין לתת בה אמון שכן המדובר במתלוננת שמטבעה אימפולסיבית ביותר ואומרת מיד את כל אשר על ליבה. לכן אין זה סביר כי מעשים מסוג זה בוצעו בה מבלי שהביעה התנגדות והזדעקה על כך. כך לדוגמא העיד הנאשם על מקרה בו הייתה בטיול בו גם הוא השתתף, וכאשר סירב לקנות לה עוגה היא מיד התפרצה והתקשרה לאביה.
125. בחנתי את האמור ואת טענות ההגנה בעניין זה ואיני סבורה כי יש בהן כדי לערער את מהימנות עדותה של המתלוננת. המדובר במתלוננת אשר נפגעה מגיל צעיר על ידי דודה. ברי כי במצב כזה, כאשר המעשים מתחילים בהדרגה בהיותה בת 7-8 שנים, הרי תהליך התחוורות הדברים והבנת אופי וטיב המעשים, הוא תהליך הדרגתי, תהליך של הבנה והפנמה הקורה בד בבד לתהליך ההתבגרות.
126. כמו כן, נוכח המצב המתוח בבית והיחסים הקשים בין הוריה של המתלוננת, לא הייתה לה אוזן קשבת של ממש במשפחתה הגרעינית. יתרה מכך, דברי המתלוננת כי לא חשפה את הדברים כיון שידעה שלא יאמינו לה, למרבה הצער הובררו כנכונים.
127. אני סבורה גם כי אין להקיש מתגובת המתלוננת, כמתבגרת, על כך שהנאשם סירב לקנות לה עוגה, על התמודדותה עם התעללות מינית. בידוע שפגיעה מינית היא פגיעה בעלת פנומנולוגיה מיוחדת והיא עשויה לגרור תגובות אחרות מאלו שמודגמות בהקשרים אחרים.
128. המתלוננת ציינה בעצמה, כי סבלה מבעיות התנהגות ונפלטה ממסגרות חינוכיות, חוותה קשיים רבים ונעדרה תמיכה בתא המשפחתי הבעייתי בו גדלה. נוכח כל האמור על רקע זה, כבישת עדותה מובנת ואין בכך כדי לפגוע באמון המלא שנתתי בעדותה. יתרה מכך, הגשת התלונה לא באה בחלל הריק שכן המתלוננת חשפה בהדרגה את קורות האירועים בפני המקורבים לה, כאשר רק בסופו של התהליך הועבר דיווח מלשכת הרווחה בעירה אל המשטרה.
129. זאת ועוד, היותה של המתלוננת נערה אימפולסיבית (כפי שהעיד על כך אף הפסיכולוג שטיפל

במתלוננת) אין בה כשלעצמה כדי לערער את מהימנותה ולשלול אפשרות שכבשה את עדותה, במיוחד כשמדובר בפגיעה מינית במשפחה בה חשיפתה הייתה כה קשה. אף נערה אימפולסיבית ביותר אינה יודעת כיצד תגיב בסיטואציה כה קשה בה בן משפחה נערץ פוגע בה מינית. מה גם שמדובר בנערה אינטליגנטית אשר הבינה את מורכבות הדבר ורגישותו. מעבר לכך אין לצפות להתנהגות רציונאלית מילדה שנפגעת על ידי דודה המבוגר והנערץ. כך נפסק לא אחת כי:

"כפי שהבהרתי בעניין פלוני, בבסיסן של הלכות אלה לא עומד הרצון להעניק "הנחה" לנפגעי עבירות מין ולא הנמכה של הרף הראייתי הנדרש לשם הרשעתם של עברייני מין, אלא הכרה במציאות החיים. מציאות זו מלמדת כי במקרים לא מעטים נפגעי עבירות מין מגיבים בצורה "לא רציונלית" לתקיפה (למשל, קפיאה במקום או השארות בקרבת הפוגע); מתקשים למסור עדות סדורה על האירוע בו הותקפו; או מחליטים לכבש את עדותם ולא ממהרים להתלונן. בנסיבות מסויימות, יש נפגעי מין שממשיכים להתנהג כרגיל בלי להחצין את הטראומה שעברו. ההכרה בתופעות אלה היא שהובילה ליצירת ההלכות הייחודיות, אשר ניתן לתאר אותן כ"מובלעת ראייתית" [ע"א 7426/14 פלונית נ' עו"ד אורי דניאל (14.03.2016)]."

בחינת גרסת הנאשם ועדותו בפנינו

130. הנאשם בחר להעיד והעיד בפנינו ארוכות. בעדותו טען כי לא נגע במתלוננת באופן מיני, לא ביצע בה כל מעשה מיני, וכי המתלוננת העלילה עליו ובדתה את הדברים מליבה.
131. הנאשם הציג באופן עקבי את המתלוננת כנערה אימפולסיבית עם בעיות התנהגות ובעיות משמעת, כמי שאיננה מהססת לשקר, ועל כן אין לתת כל אמון בדבריה.
- מנגד הנאשם העיד על עצמו, כי הוא דוד שעוזר למשפחה ואהוב מאוד על ידה וכי הוא נהג לטפל באחיינים שלו, לטייל ולבלות איתם, יחס שלא היה מיוחד רק למתלוננת. בקו הגנה זה דבקו אף יתר בני משפחתו של הנאשם אשר תומכים בנאשם וטוענים לחפותו.
132. עדותו של הנאשם הותירה בי רושם שלילי. הנאשם העיד באופן לעומתי כאשר במקום להתייחס לעובדות ולנטען בכתב האישום, הוא התמקד בהתפלפלות ובפרישת טיעונים שונים, אשר לדבריו מחייבים לקבוע כי המתלוננת משקרת.
133. ודוק, מצופה היה כי מי שאכן לשיטתו נעשה לו עוול שכן המתלוננת טוותה נגדו עלילה חסרת שחר, יבטא כעס, תסכול ויזעק מדם ליבו את זעקתו - שהרי לדידו, המתלוננת - אחייניתו, אשר הוא היה לה במהלך כל חייה דוד אוהב ותומך, מעלילה עליו לפתע עלילת שווא וגורמת למעצרו ולהגשת כתב אישום נגדו בעבירות חמורות.
- תחת זאת, העיד הנאשם באופן מאוד שכלתני ומחושב ולא ניכר בעדותו כל ביטוי של רגש, מבוכה או עלבון. לעיתים נדמה היה כאילו הסיטואציה אינה קשורה אליו באופן אישי, אלא המדובר בניסיון שלו להוכיח את עליונותו על הצד שכנגד.

134. הנאשם בחר להתרכז במהלך עדותו בהפניה לסתירות בעדות המתלוננת, לאמירות שונות שלה כדי להצביע שוב ושוב על חוסר מהימנותה, חלף התייחסות לטענות המתלוננת לגופן (ראו למשל: פרו' מיום 2.2.2015, עמ' 77). הנאשם אף לא נרתע מלפנות לב"כ המאשימה באופן אישי במהלך הדיון, בשאלות ובניסיון להצביע על חוסר הגיון בשאלותיה. למעשה אותה אסטרטגיה של מעין לוחמה אישית פסיכולוגית, אשר נראה כי הנאשם ניסה להפעיל כלפי המתלוננת במהלך העימות, מוצאת את ביטויה אף באופן בו השיב הנאשם לשאלות ב"כ המאשימה.

מעבר לכך, הנאשם הרבה לעסוק בטיעונים עובדתיים ומשפטיים כמי שמסכם את התיק, ולא כנאשם אשר ההאשמות נוגעות לו באופן אישי. כך למשל ציין הנאשם בעדותו, ביחס לאישום הראשון, כי המתלוננת "**פטרה אותו מאחריות פלילית**" מאחר ואינה זוכרת אם נגע בה או לא (פרו' מיום 2.2.2015, עמ' 73). הנאשם הוסיף וציין כי למתלוננת מאוד נוח שלא להזכיר תאריכים וכך נשללת ממנו האפשרות לטעון טענת אליבי (שם, עמ' 74).

135. דוגמא נוספת לכך שהנאשם העיד בצורה מתחמקת ומתחכמת, ניתן למצוא בהתייחסותו לאישום הרביעי. באישום זה מיוחסות לנאשם עבירות חמורות של אינוס, בכך שהוא, בין היתר, החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת. אל מול האשמות חמורות אלו הנאשם הן בחקירתו במשטרה והן בבית המשפט, חזר וטען כי תלונת המתלוננת מופרכת שכן לדבריה שטפה רק את ידה (ולא שטפה גם את הפות) לאחר שהחדיר כביכול את אצבעותיו. לדבריו, דברים אלו אינם הגיוניים שכן: "**היא טוענת שהחדרתי לה את האצבעות לתוך הפות שלה. נשים שעברו אונס טוענות שחלק מהן טענו שהן שטפו הפות שלהם אחרי אותו מגע. עכשיו, למה שהיא תשטוף את היד שלה ולא את הפות? הרי לשם היא טוענת שחדרתי. זה כל העניין**" (פרו' מיום 2.2.2015, עמ' 121, ש' 15-11). נמצאנו למדים כי הנאשם במקום להשיב כעד ולהתייחס לטענות העובדתיות כנגדו, העיד כמומחה ל"תגובות נשים שעברו אונס". והדברים מדברים בעד עצמם.

136. אף מצפייה בעימות בין הנאשם למתלוננת מתגלה האמור. הנאשם פונה למתלוננת ישירות מספר פעמים במהלך העימות למרות שהוא מתבקש על ידי החוקרים לא לעשות כן; חוזר ואומר למתלוננת "תסתכלי עלי" ומורה לה להישיר את מבטה. נדמה כי הנאשם מנסה להסיט את מרכז הכובד בעימות מההאשמות גופן לדיון על האופן בו המתלוננת אומרת את הדברים (במבט מורכן אם לא); בשאלה אותה הוא חוזר ומפנה כלפיה - האם היא מפחדת ממנו. ויודגש, הנאשם כמעט לא מתייחס בעימות לגוף הטענות מעבר לאמירות כלליות, חוזרות ונשנות, כי לא היו דברים מעולם.

137. זאת ועוד, ניסיונו של הנאשם להרחיק עצמו מכל מגע עם המתלוננת בא לידי ביטוי כבר בחקירתו במשטרה. כך לדוגמא כאשר נשאל האם לפני 3-4 שנים היה מגיע אל ביתה של המתלוננת, הוא השיב בחיוב וציין כי היה מגיע כאשר אחותה הגדולה הייתה בבית. הנאשם לא הסביר בצורה מניחה את הדעת מדוע ציין פרט זה, מלבד העובדה שכלול הנראה ניסה להרחיק עצמו מסיטואציה בה הא עלול היה להיות ביחידות עם המתלוננת בביתה (פרו' מיום 2.2.2015, עמ' 117-116).

138. תמיהה נוספת בגרסתו עולה מכך שהנאשם הציג עצמו כדוד מסור אשר שומר על אחייניו ומסייע למשפחה ומאידך הרחיק עצמו מכל סיטואציה שיכולה להתפרש כסיטואציה בעייתית כמו מקלחות, החלפת בגדים או טיטולים. כדי להסביר כיצד לדבריו הוא שמר על אחייניו מבלי לבצע פעולות אלו, הסביר הנאשם כי כאשר היו קטנים הוא שמר עליהם בלוויית מישוהו. דברים אלו מעוררים תמיהה, שכן לשם מה נתבקש

הנאשם לשמור על אחייניו הקטנים אם ממילא נמצא אדם מבוגר אחר בבית איתו (פרו' מיום 2.2.2015, עמ' 86-88). לנאשם הפתרונים.

139. עיקר מאמציו של הנאשם להדוף את ההאשמות נגדו, רוכזו בשני ערוצים: מציאת סתירות ופרכות בעדות המתלוננת; והשחרת פניה של המתלוננת תוך הצגתה באור שלילי. הנאשם חזר ותיאר את המתלוננת כ"ילדה מרדנית, ולא פעם, מרדנית וחצופה. לא פעם בנוכחות שלי התחצפה לאמא שלה, בהתנהגות שהיתה בלתי נסבלת. פעם אחת אני זוכר אפילו שזה הגיע עד, עד למצב כזה שפשוט נאלצתי לסטור לה" (פרו' מיום 2.2.2015, עמ' 69, ש' 12-15). תפקידו היה לחנך את המתלוננת: "אני כמובן מצאתי לנכון במקומות שהיא התנהגה בצורה נפסדת לידי כן להעיר לה. כי חשבתי שזה עץ שצריך ליישר אותו" (שם, ש' 21-24). בהינתן האמור ניתן לתמוה כיצד הנאשם לא בחל בביטויים וכינויים מזלזלים ובוטים כלפי המתלוננת, לדוגמא: "תראה אני לא רוצה להעליב אותה אבל כשהיא הייתה בת 13 היא שקלה לפחות 90 קילו, אני הייתי צריך מלגזה לקחת אותה מהסלון.." (פרו' מיום 2.2.2015, עמ' 75, ש' 14-16).

140. עוד ציין הנאשם כי המתלוננת: "מאוד אימפולסיבית. אתה לא יכול לעשות לה ככה בלי שכל העולם ידע. בלי שהיא תצרח. פשוט היא תאכל אותך. ובלי שהיא תערב כל אחד שהיא יכולה רק לחשוב עליו, איך היא תשתמש בו בשביל להחזיר בחזרה אין לה שום בעיה לעשות את זה והיא עושה את זה, והיא עושה את זה תמיד" (פרו' מיום 2.2.2015, עמ' 71, ש' 28-32).

בנוסף סיפר הנאשם על "התנהגותה המחפירה" של המתלוננת, לדעתו, במהלך טיול לצפון אך לא פרט מהי אותה התנהגות שזכתה לתואר "מחפירה". רק לאחר שנשאל על ידי בית המשפט הסביר שהוא לא כל כך זוכר, אך נזכר כי המתלוננת התפרצה לאחר שלא קנה לה עוגה ודחפה את הטלפון שלה לאוזנו. הנאשם מיהר אפוא להכפיש את המתלוננת ולמעשה כשנשאל התפתל והתקשה להיזכר בדברים (פרו' מיום 2.2.2015, עמ' 70-71).

נוכח כל האמור עדות הנאשם לא הותירה בי רושם חיובי ומצאתי לדחותה בחוסר אמון.

התייחסות לטענות ההגנה בדבר עלילה

141. הנאשם ניסה להציע לתלונתה של המתלוננת הסברים מהסברים שונים. החל בהצגת המתלוננת כשקרנית ומניפולטיבית וכלה בהצעת מניעים לתלונתה: "בפעם הראשונה שהיא העלתה את זה, היא העלתה את זה לפסיכולוג שלה בבית הספר, בדיוק בזמן שרצו להעיף אותה. והיא רצתה לקבל יחס מועדף איך שהוא לגייס, לגייס את התמיכה שלו, כדי שישאיר אותה בבית הספר. זה היה המניע הראשון שלה... מאוחר יותר היא פנתה לחברות, אל כל מיני אנשים שאספו אותה לבית והאכילו אותה.. גם או' וגם חברות אחרות, זה היה כי היא רצתה לקבל אמפתיה וסימפטיה" (פרו' 2.2.2015, עמ' 135). הנאשם הוסיף כי לדעתו העובדות הסוציאליות אף לחצו עליה להגיש את התלונה (שם, עמ' 136). עוד נטען כי האח הבכור, לחץ עליה להגיש את התלונה בשל בצע כסף, כפי שניסה "לסחוט" כספים מהמשפחה באותו מפגש משפחתי. כאשר נשאל הנאשם מדוע בחרה המתלוננת דווקא בו השיב שהיא רצתה להזיק לאמה בשל הקשר הטוב ביניהם.. עם

142. אף האם הסבירה בעדותה את הסיבה בשלה המתלוננת בדתה את התלונה, לדעתה: "אולי היא השיגה בזה... יכול להיות שהיא השיגה בזה שהיא רצתה להרע לי. באיזשהו שלב מערכת

היחסים בינינו לא היתה כל כך במיטבה שבבגרות שלה. יכול להיות, היא ידעה שאני מאוד מקורבת למשפחה שלי ומאוד אוהבת את המשפחה שלנו ואח שלי היה מלאך ואי אפשר היה להגיד עליו אחרת" (פרו' עמ' 6.10.2014, עמ' 45). האם הציעה הסבר נוסף בכך שהמתלוננת הייתה רגילה לקבל כל מה שביקשה, וייתכן שעשתה זאת כי רצתה לקבל מותג מסוים והאם סירבה. לטענתה, המתלוננת העלילה דווקא על הנאשם כי הוא היה הנערץ ביותר במשפחה, והיא רצתה להתנקם באם, מאחר ומערכת היחסים ביניהן לא הייתה טובה והיא לא תמיד נתנה לה כסף כשהיא ביקשה (ת/6). מעבר לכך טענה האם, כי המתלוננת מניפולטיבית, אך שללה כי הייתה תלונה מהסוג הזה בעבר מצד המתלוננת.

143. בחנתי את טענת העלילה והמניעים השונים שניסה הנאשם להעלות ככאלו שעמדו מאחורי תלונת המתלוננת ומצאתי, כי אין בהם ממש וכי הטענה שהמתלוננת בדתה את התלונה מליבה נעדרת בסיס. ניסיונו של הנאשם ושל אם המתלוננת להציע הסברים שונים ומשונים לתלונה הינו ניסיון כושל. האם התקשתה להסביר כיצד המתלוננת חשפה הדברים מתוך רצון להזיק לה, כאשר מי שניזוק מהעניין היה בראש ובראשונה המתלוננת, וכאשר האם ומרבית משפחתה יצאו במסע הכפשות כנגדה והיא נותרה כמעט בבדידותה. עוד ישאל השואל, מדוע תבחר המתלוננת להעליל דווקא על הדוד האהוב והנערץ- יקיר המשפחה, כאשר ברור היה גם לה, כי קשה מאוד להתעמת אתו ולעמוד מולו, כאשר אין חולק כי "התבייתות" עליו תיתקל במשוכות הגבוהות ביותר של חוסר אמון מצד המשפחה המורחבת.

144. אף טענת הנאשם, כי המתלוננת חשפה את התלונה בפני הפסיכולוג שכן רצתה לגרום בכך שהיא לא תסולק מן הפנימיה, אין לה בסיס. המתלוננת סיפרה לד"ר ערד על כך שעברה פגיעה מינית, לאחר שסולקה כבר מן הכפר; ואת המעשים עצמם חשפה בפניו זמן רב לאחר שסולקה מן הכפר. מכאן שהטענה עומדת בסתירה לאופן השתלשלות הדברים.

אף טענת הנאשם, כי המתלוננת סיפרה לחברותיה כדי שאלו יאספו אותה אל ביתן, אינה תואמת את רצף האירועים, שכן המתלוננת סיפרה לאו' זמן רב לאחר שכבר התגוררה אצלה.

145. מעבר לכך, העובדה שהמתלוננת סיפרה על חמישה מקרים קונקרטיים של פגיעה מינית המציגים תרחישים שונים במקומות שונים, ובחלק מהמקרים מדובר בתיאור שאינו מן החמורים, אף היא מורה על כך שטענת העלילה אין לה בסיס.

146. הנאשם לא הצליח להעלות הסבר מניח את הדעת לכך שהמתלוננת בחרה לספר כי פגע בה מינית בסיטואציות בהם לא היו לבדם, כאשר הנאשם בעצמו אישר כי היו מקרים רבים בהם הוא והמתלוננת היו לבדם: "[המתלוננת] בעצמה אמרה כאן, על דוכן העדים שהיא הייתה איתי במלא סיטואציות גם לבד, כולל בתוך הבית שלי. הסיבה היא, הסיבה שהיא לא השתמשה גם באירועים האלה עם עוד איזה שהוא סיפור נאלח פשוט כדי לא להכביד על עצמה בעוד פרטים. כל אירוע שבו הייתי איתה לבד, אם היא הייתה מצמידה לזה סיפור, היא הייתה צריכה לזכור סיפור ועוד סיפור. היא הסתבכה מספיק עם חמישה סיפורים, היא לא הייתה צריכה להכביד עליה על עצמה בעוד חמישים סיפורים אחרים" (פרו' מיום 2.2.2015, עמ' 79, ש' 17-9). הסבר זה לאו הסבר הוא, שהרי לו ביקשה המתלוננת לבדות מספר קטן של סיפורים, כדי לא להעמיס על עצמה פרטים רבים מדי - היה עדיף לה להתמקד בִּקְּ באותם מקרים שבהם היו לבד, ועל ידי כך לפטור את גרסתה מתמיהות מיותרות וסיכון להזמה. ניכר שהנאשם במהלך חקירתו הנגדית הולך ומסתבך בתשובותיו, ובהסבריו השונים המוצעים על

ידיו לתלונתה.

147. נדמה כי לאחר שהנאשם עצמו הבין כי העובדה שהמתלוננת באופן עקבי, חשפה את הפגיעה המינית זמן רב לפני התלונה במשטרה, מעוררת קושי, פנה הנאשם להעלאת הסבר נוסף לתלונתה כנגדו. על פי הסבר זה, ייתכן שהמתלוננת אכן עברה התעללות מינית בעבר, אך לא הנאשם הוא שפגע בה, אלא אחר.

לתמיכה בטענה זו העידה מטעם ההגנה העדה ע' אשר הייתה חברתה של המתלוננת בעבר. ע' סיפרה כי המתלוננת אמרה לה שמישהו מהפנימייה פגע בה מינית, וכי לפני זמן מה כאשר פגשה את המתלוננת באקראי היא סיפרה לה שהגישה תלונה כנגד בן משפחה ואמרה לה: **"לא, עזבי, בנוסף לכל גם החמרת..."** (פרו' 9.11.2015, עמ' 80). לכן, כאשר העדה פגשה במקרה את אחיו של הנאשם וזה סיפר לה על התלונה כנגד הנאשם, היא מיד סיפרה לו על הדברים. העדה הסבירה כי לדעתה מדובר על מישהו מהפנימייה אשר פגע במתלוננת, וכי היא הגיעה לבית המשפט כדי לעשות צדק.

ניכר היה מעדותה של ע' אשר העידה כי היום היא אינה חברה של המתלוננת שהיא אינה מעוניינת בטובתה. בעדותה בלטו הנימה השלילית והעוינות כלפי המתלוננת. עדותה הייתה מגמתית ולא עוררה בי אמון. כמו כן לא ברור כלל באיזה הקשר נאמרו הדברים על ידי המתלוננת.

מעבר לכך, המתלוננת לא אמרה לעדה כי התלונה נגד קרוב משפחה שקרית. למעשה העדה הסיקה כי המתלוננת התלונה כנגד בן המשפחה, הנאשם, "במקום" כנגד מי שפגע בה בפנימייה. ברי כי מסקנות העדה אין להן משקל או בסיס וכי גם המקריות, הנטענת, במפגש עם אחיו של הנאשם לא עוררה בי אמון.

לא ניתן גם כל טעם מדוע היה למתלוננת אינטרס להעתיק את התלונה ממאן שהוא בפנימייה, שבאמת פגע בה ואשם בנזק שנגרם לה, אל קרוב משפחה נערץ, שבהיעדר יסוד עובדתי לייחוס הדברים לו, יקשה עליה לבסס את תלונתה.

בחינת עדות אמה של המתלוננת

148. האם סיפרה בעדותה, כי עד שהמתלוננת הייתה בת 15 הייתה ביניהן מערכת יחסים נפלאה והמתלוננת הייתה מאוד קשורה אליה. היא תיארה אותה כילדה מאוד מפונקת וחסרת גבולות, כאשר לדידה המתלוננת ניצלה את מערכת היחסים הלא טובה בין האם לבין אביה לטובתה (פרו' מיום 6.10.2016, עמ' 37-38).

149. אודות רגע חשיפת התלונה בפניה סיפרה האם: **"נסענו ליום כיף באשקלון, אני והמתלוננת, וישבנו לשתות קפה ועוגה בבית קפה והיא אמרה לי אמא אני רציתי להגיד לך משהו ואז אמרתי לה כן מה רצית להגיד לי, היא אומרת לי תשמעי את יודעת שאח שלך התעלל בי, אמרתי לה סליחה מה את אומרת, ואז היא אמרה אח שלך התעלל בי וכשהיא סיפרה את זה היא היתה כל כך מחוייכת מפה לאוזן שלא חשבתי שזה אמיתי, למרות שכל השנים שלה היא היתה מספרת רק שקרים, היא היתה עושה רק מניפולציות, בעצם למה שאני הייתי יכולה להאמין לסיפור כזה"** (פרו' מיום 6.10.2014, עמ' 38 ש' 30 עד עמ' 39 ש' 4).

150. האם סיפרה עוד כי : "היא ראתה שלא "אכלתי" את זה והיא הפסיקה לדבר. אני מכירה את הבת שלי היטב ואני יודעת שהבת שלי כל הזמן הפעילה מניפולציות נגדי, היא השתמשה בי ככלי והיא ידעה שמערכת היחסים ביני לבין אבא שלה לא תקינה והיא פעלה לפי זה. כל מה שהיא רצתה היא קיבלה. כשהפסקתי לתת לה את מה שאני הייתי נותנת לה עצרתי לה את כל הברזים, היה לה קלף נגדי" (פרו' מיום 6.10.2014, עמ' 39, ש' 11-15).

לטענתה כאשר המתלוננת רצתה משהו היא הייתה סוחטת אותה רגשית, כספית ונפשית (פרו' 6.10.2014, 39-41), וכי: "אנחנו בכלל חשבנו שנגיע לכתב אישום? עם כל המכובדים שיושבים באולם הזה, רק לשבח אותכם אני חושבת שהילדה הזאת עובדת על כל האולם פה. רק אני האמא של הילדה.... אני ממש מצטערת שהסיטואציה כזאת" (פרו' מיום 6.10.2014, עמ' 41, ש' 10-12).

במהלך עדותה הוכרזה אמה של המתלוננת כעדה עוינת בשל התנהלותה, לנוכח העובדה שטענה כי אינה יודעת דבר על מעורבותו של גיסה במפגש ולאור שוני בתיאור מצבה הנפשי של המתלוננת בעת חשיפת העניין בפניה. אמרתה במשטרה התקבלה במסגרת סעיף 10א לפקודת הראיות (סומנה ת/6; פרו' מיום 6.10.2014, עמ' 44).

151. בחנתי את עדותה של האם בחון היטב. עמדתה של האם ובחירתה לומר למתלוננת כי היא משקרת, מיד במעמד חשיפת הדברים, נעשתה ללא כל בחינה מושכלת של טענות המתלוננת וללא שיש לה כל ידיעה לגבי נכונותם או שקריותם.

152. האם בחרה לתאר בעדותה בבית המשפט את האופן בו סיפרה לה המתלוננת על הפגיעה. לדבריה המתלוננת הייתה מחויכת, דבר שיש בו כדי ללמד על המגמתיות בעדותה. אלא מאי, אותה "מחויכות וזיחויות" כביכול שמתארת האם, לא בא זכרן באמרתה במשטרה. כשנשאלה האם כיצד לא ציינה את הדברים בחקירה הסבירה כי לא נשאלה על כך. ברי כי הסבר זה לאו הסבר הוא, שכן אף בבית המשפט לא נשאלה האם על כך, ולמרות זאת ידעה לספר מיוזמתה כי המתלוננת הייתה מחויכת.

153. יתרה מכך, האם בעדותה הכחישה אף עובדות אשר אושרו על ידי הנאשם עצמו, וזאת כדי להרחיק את הנאשם מכל סיטואציה שנראתה בעיניה בעייתית מבחינתו. כך למשל טענה האם כי המתלוננת לא ישנה אצל סבתה; היא לא זוכרת מקרה שהנאשם לקח את המתלוננת לבד לחוף זיקים, וכי אם המתלוננת הייתה מבקשת רשות ללכת לים היא הייתה יודעת מזה (פרו' מיום 6.10.2014, עמ' 51-50). כזכור, הנאשם בעצמו אישר שהמתלוננת הייתה ישנה אצל הסבתא (ת/2א, ש' 39-40) וכך גם אביה של המתלוננת אשר ציין כי הייתה הולכת לבקר את הסבתא הרבה (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 195).

יתרה מכך: ביחס לאישום הראשון, הרי הנאשם בעצמו אישר כי לקח את המתלוננת פעם אחת לחוף זיקים (ת/2א, ש' 45). (פרו' מיום 6.10.2014, עמ' 50, ש' 11), מה שהאם בחרה להכחיש.

גם בחקירתה במשטרה ניסתה האם להרחיק את הנאשם מסיטואציות שיכולות להתפרש כבעייתיות, מבחינת השמות של המתלוננת עם הנאשם. כך למשל סיפרה שהמתלוננת הייתה הולכת עם הנאשם רק עם האחיות הגדולה, וכי בכל מקרה עד גיל 15-16 היא הייתה "צמודה" אליה. עוד הדגישה כי המתלוננת מאוד אהבה להיות במחיצת הנאשם וכי הוא בן אדם אינטליגנט, בן אדם עם נתינה שכיף להיות במחיצתו.

154. בהינתן האמור, וכאשר ברור כי עמדת האם התגבשה בו במקום, מצאתי כי אין ליתן משקל

לדברי האם בכל הנוגע לתלונת המתלוננת. שכן נראה כי עמדתה אינה קשורה למתלוננת אלא לקושי שלה לקבל כי אחיה האהוב והנערץ פגע בבתה, ובגד בה ובאמון שנתנה בו כל חייה. בני המשפחה סיפרו שהאם נקלעה לאחר חשיפת הפרשה למצב נפשי קשה מאוד. אף אני התרשמתי מעדותה בפנינו, כי היא מצויה במצוקה שכן היא מבינה את הקושי הקיים בכך שהיא כאם מסתייגת בצורה כה בוטה מדברי בתה, והכל כשאין לה כל ידיעה האם הדברים אירעו, אם לאו. ניכר כי האם באה להגן על עמדתה, ומכאן ניסתה להקצין את הדברים ולומר לבית המשפט שהמתלוננת "עובדת" על כולם. לא פחות מכך.

יש לזכור כי למעשה המדובר בעדה אשר יכולתה לשפוך אור ההאשמות דכאן והעובדות הינה מינימלית. דווקא בשל כך, ברי כי עדותה המכוונת להצגת תלונת המתלוננת כתלונה שקרית ובדויה, מלמדת בעיקר על עמדותיה של האם. משכך הם פני הדברים, לא רק שאין לייחס לדבריה משקל, אלא שהם מעידים, למגינת לב, על בחירת האם לדחות את גרסת ביתה, בחירה שנעשתה על ידה כבר בראשית הדרך, והיא לא נסוגה ממנה.

התייחסות לעדויותיהם של עדי ההגנה

155. במסגרת פרשת ההגנה הובאו לעדות שדרה של עדים - רובם בני המשפחה, אשר כולם הציגו חזית אחידה ומתואמת. עיקרה בהצגת המתלוננת בצורה שלילית תוך השחרת פניה בצורה מוגזמת ובוטה, ומולה הבעת אמון בלתי מסויגת בנאשם והצגתו בצורה החיובית ביותר, כאדם שלא יעלה על הדעת שיכול לבצע מעשים כאלו.

העדויות התמקדו באופייה השלילי של המתלוננת ובדה לגיטימציה שלה, וכפועל יוצא אף של תלונתה. העדים הביאו מן הגורן ומן היקב סיפורים אודות אירועים בהם הייתה מעורבת המתלוננת, המלמדים על אופייה השלילי, ובכך לשיטתם, יש כדי להעיד על כך שהתלונה שקרית.

וידגש, המדובר בשורה של עדים אשר לאיש מהם לא היה כל נתון שיש בו כדי לשפוך אור על האירועים נשוא כתב האישום. אותן עדויות על אופייה הרע של המתלוננת הגיעו עד חוג השחייה בו השתתפה בתור ילדה ועד המפגש בחוף הים. העדים לא בחלו בהצגת המתלוננת כילדה אלימה במיוחד - החל בהצגתה כ"מטביעת ילדים" (בחוג השחייה) וכלה בכך שכמעט מחצה למוות את בן דודה כאשר נשכבה עליו בחוף הים, והכל כשמדובר בילדה.

156. הרושם שהתקבל מעדויות ההגנה היה כי המדובר במקבץ של עדויות מגמתיות ומוטות. נדמה היה כי משפחה שלמה פועלת תוך איחוד ותיאום כוחות, כשלנגד עיניה מטרה אחת בלבד, אשר כמעט כל האמצעים כשרים להשגתה - אין תלונת המתלוננת. כאשר לא צלחה הדרך להשתקתה בשלב הראשון, הרי בחלק השני חלה הסלמה במסע ההשמצות של העדים שבאו בפנינו.

אכן, מן העדויות ברי כי חשיפת הדברים על ידי המתלוננת, יצרה שבר גדול וטלטלה בקרב משפחת הנאשם, אשר הצטיירה כמשפחה מלוכדת אשר על הנאשם הייתה גאוותה. הנאשם אף תפקד כל השנים כאח אוהב ומסור, אשר טיפל באחייניו וסייע לאחיו בכל שנדרש. עדיין אין בכך כדי להצדיק את מסע ההכפשה כנגד המתלוננת ואת הניסיונות להשתקתה.

157. זאת ועוד, עדי ההגנה העידו בעניינים שחלקם הארי אינו רלוונטי לאירועים נשוא כתב האישום. מעבר לכך העדויות עצמן בדבר מה שארע באותם עניינים צדדיים, היו מגמתיות, מוגזמות ומופרכות.

158. כך למשל גיסו של הנאשם, הציג בעדותו את המתלוננת בצורה שלילית שניכרה בה מגמתיות רבה: **"חוסר כבוד לאנשים, חוסר משמעת, מניפולטיבית, סחטנית, חוסר כבוד של ממש למבוגרים שחוצפה שאין לשער אותה שגם מסכסכת הייתה בתור ילדה צעירה הייתה מסכסכת ורבה עם הילדים הקטנים שלי"**. עוד ציין, כי לא היה מוכן שהמתלוננת תכנס אליו הביתה וכאשר הייתה מגיעה עם אמה, המתלוננת הייתה נשארת ברכב כי הוא אמר לאמה במפורש שהוא לא מוכן לקבל את המתלוננת בביתו (פרו' מיום 2.2.2015, עמ' 148). באשר ליחסו ועמדותיו של העד כלפי המתלוננת אין אלא להפנות לדבריו שהופנו לב"כ המאשימה: **"אני מציע לך לבקר בבית חולים לחולי נפש, אולי תמצאי טיפוסים כאלו"** (שם, עמ' 149).

ויודגש, המתלוננת העידה בפניו והרושם שהתקבל מעדותה הינו רושם שונה לחלוטין. התרשמתי כי המתלוננת הינה נערה אינטליגנטית ואמינה, אשר העידה בגילוי לב ולא נרתעה מלאשר דברים מסוימים הקשורים אף להתנהלותה בעבר ולקשיים בהתנהגותה, אף אם אלו לא הטיבו עמה.

דוגמא בולטת נוספת להשחרת המתלוננת באופן מוקצן ומוגזם מצויה בעדות גיסו של הנאשם הנוגעת לאירוע בחוף הים בו המתלוננת: **"כמעט הרגה את הנכד שלי בחוף הים כשהשכיבה אותו בחוף הים עם כל המשקל לה קפצה לו על הבטן והחזה מזל שהיו שם אנשים הצילו אותו"** (שם, עמ' 150, ההדגשה שלי - י' ר' ל'). ודוק, העד כלל לא נכח במקום ומדובר בעדות שמיעה. עדיין הדבר לא מנע ממנו מלבוא לבית המשפט ולהעיד על אירוע שהוא לא נכח בו כלל, שהמתלוננת כמעט הרגה את נכדו ויודגש העד אישר כי הוא יודע לומר את הדברים, שכן הנאשם ספר לו על האירוע והוא מכיר את הנאשם ואישיותו והוא לא ימציא דבר כזה. האמור מלמד עד כמה עדויות ההגנה היו מגמתיות ועד כמה אין ליתן להן כל משקל. על אותו סיפור חזרו באורח פלא בני משפחה נוספים.

159. עדות נוספת מטעם ההגנה הינה עדות אחיו של הנאשם. אף עדותו הייתה מכוונת למטרה אחת - השחרת המתלוננת. העד סיפר אודות המתלוננת סיפורים המציגים אותה בצורה אלימה ביותר - על כך שהטביעה ילד בחוג שחייה עד שנזקק לחיובש, וכמעט הרגה את אחיינו כשקפצה עליו בחוף הים עם כל המשקל שלה (אותו סיפור עליו דיבר גיסו של הנאשם). עוד סיפר כי המתלוננת תקפה את אשתו כאשר הייתה בהריון; וכי היא שותה אלכוהול ומעשנת עם אבא שלה מגיל 12. מנגד תיאר את הנאשם כמי שאינו מסוגל לפגוע בזבוב (פרו' מיום 10.5.2015, עמ' 69).

העד הציג גם "הסברים" משלו לתלונת המתלוננת. לשיטתו, המתלוננת ואחיה הבכור קינאו בנאשם בהצלחתו ולחלופין המתלוננת רצתה להתנקם בנאשם על כך שהיה גוער בה (שם, עמ' 71, ש' 20).

העד טרח לציין כי לא הגיע להעיד כדי להשחיר את פניה של המתלוננת. עם זאת, לשאלת בית המשפט האם הוא יכול לציין פרט חיובי אחד על המתלוננת, לא היה לו מה להשיב.

ברוח דומה העידה דודתה של המתלוננת, אשר סיפרה שהמתלוננת מאוד אלימה וגדלה בבית אליים. לדעתה המתלוננת ככל הנראה חוותה פגיעה מינית מאדם אחר והיה לה הכי קל להשליך זאת על הנאשם (פרו' מיום 10.5.2015, עמ' 74).

160. עוד העיד אחיו של הנאשם. לדבריו המתלוננת שקרנית ופעם הזמינה משטרה לאחר שמנע ממנה לצאת אחרי חצות מבית הסבתא כאשר רצתה לעשן בתוך הבית והתגלע ויכוח בינה לבין אשתו (פרו' מיום 10.5.2015, עמ' 74).

מיום (9.11.2015).

161. התרשמתי מעדי הגנה אלה, שהגיעו עם אג'נדה ברורה לבית המשפט, הוכנו לעדות, ידעו מי אמור להעיד מטעם ההגנה : **"אנחנו יודעים על כל העדים שאמורים לבוא. גיסי פ' מעורב בסיפור"** וכי **"אנחנו קיבלנו את התיק לאחר שהסתיימה החקירה. קיבלנו מעורך הדין שלנו"** (עדות האח מיום 10.5.15 בעמ' 72). מעבר להתרשמותי השלילית מן העדויות כעדויות מגמתיות ומוטות, הרי אין המדובר בעדויות בעלות משקל ראייתי, שכן הן אינן נוגעות ליריעת המחלוקת בתיק זה. המדובר באוסף של סיפורים בעניינים צדדיים מן העבר, חלקם כשהמתלוננת הייתה ילדה צעירה, אותם בחרו העדים להביא לבית המשפט בצורה מתואמת ומגמתית ולא מצאתי שיש בהם כדי להשליך על שאלת מהימנותה של המתלוננת.

162. אף עדותן של אחותה של המתלוננת והאחיינית אודות היות הנאשם אדם חיובי וערכי אשר היה לוקח אותן פעמים רבות לטיולים ומעולם לא ביצע בהן מעשים מיניים, אין בהן כדי להשליך על השאלה הנדרשת להכרעה. שכן עדויות בדבר אופיו הטוב של אדם, גם אם נקבלן בדבר המעשים שלא ביצע, אין בהם כדי להעיד אם ביצע עבירות מין במתלוננת, אם לאו. במאמר מוסגר יוער כי נמצאו למדים כי ביצוע עבירות מין אינו נחלת בעלי אישיות מסוימת דווקא. אדרבא: מן המפורסמות ובגדר הידיעה השיפוטית כי מבצעהן של עבירות מין הם אנשים מן היישוב שכלל מתנהגים באופן נורמטיבי.

סיכום

163. המתלוננת סיפרה כי דודה, הנאשם, ביצע בה עבירות מין במספר אירועים נפרדים הנפרשים על פני חמישה אישומים. מצאתי ליתן אמון מלא בעדותה של המתלוננת, עדות שהינה קוהרנטית וברורה ושאותות האמת מתגלים בה בבירור. המתלוננת לא הגזימה בתיאוריה ולא ניסתה להשחיר את פניו של הנאשם. מצאתי אף חיזוקים לעדותה של המתלוננת אשר חשפה את דבר הפרשה עוד לפני שהוגשה תלונה במשטרה. אף האופן בו נחשפה לבסוף התלונה מעיד בבירור על האותנטיות שבה. מנגד, עדותו של הנאשם הותירה בי רושם שלילי ביותר. עדותו הייתה מתחמקת ומתפתלת. אף ניסיון השתקת התלונה על ידי הנאשם פועל לחובתו ומחזק את טענותיה של המתלוננת.

כעת אפנה לבחינת טענותיו המשפטיות של ב"כ הנאשם.

המסגרת הנורמטיבית - שאלת הסכמתה של המתלוננת למעשים

164. לנאשם יוחסו עבירות מין במשפחה (מעשים מגונים) כלפי קטינה שטרם מלאו לה 16 שנים שלא בהסכמתה החופשית וגרם מעשה מגונה; וכן עבירת אינוס שלא בהסכמה חופשית של קטינה שטרם מלאו לה 16 שנים.

ב"כ הנאשם העלה מספר טענות ביחס לסעיפי כתב האישום: האחת נוגעת לשאלת ההסכמה. לטענתו, המאשימה לא הוכיחה את מודעותו של הנאשם ליסוד אי ההסכמה החופשית של המתלוננת לביצוע המעשים המיניים על ידי הנאשם. הודגש כי המתלוננת העידה שלא הייתה מודעת למשמעות המעשים וכי התנהגות זו הייתה "רגילה" בעיניה. ומכאן לדבריו, אין מה לדבר על העדר הסכמה חופשית לכן סעיף האישום הרלוונטי בו ניתן להאשים את הנאשם, לכל היותר, הינו סעיף 345(א)(1) **בנסיבות בהן : "כשהאישה היא קטינה שטרם מלאו לה ארבע עשרה שנים, אף בהסכמתה"**. (ההדגשות שלי - י.ר.ל.).

ביחס לאישום החמישי נטען, כי המתלוננת הייתה מעל גיל 14 שנים ועל כן לאור כך לא הוכח העדר הסכמה חופשית לביצוע המעשים, או למצער לא הוכחה מודעותו של הנאשם לאי ההסכמה וכן סעיף החיקוק הנכון הינו סעיף 351(ג)(3) - שעניינו מעשה מגונה בקטין שהוא בן משפחה, משמע שלא בנסיבות המחמירות של העדר הסכמה חופשית.

165. מעבר לכך, לדברי הסניגור, הרי המתלוננת על פי עדותה, לא הביעה את התנגדותה בכל המקרים באופן מפורש ואקטיבי למעשיו של הנאשם, אם כי בחלק מהמקרים צוין כי המעשים או לפחות חלקם נעשו בכוח. כך למשל ציינה המתלוננת ביחס לאישום הרביעי כי הנאשם לקח את ידה בכוח ושם אותה על אבר מינו ובאישום נוסף ניסה לנשקה ולסובב את ראשה בכוח והיא הסיטה את פניה. יתרה מכך, המתלוננת הסבירה בעדותה, כי לא הבינה את משמעות המעשים שמבצע בה הנאשם ורק לאחר שבגרה הבינה כי הנאשם פגע בה מינית. עוד סיפרה על תחושותיה בעת ביצוע המעשים - **"פחדתי.. פחותפחדתי יותרהייתידימשותקת.."** (פרו' מיום 14.9.2014, עמ' 155, ש' 20).

166. מושג "ההסכמה החופשית" בואר בפסיקה ונקבע כי אין די בטענת נאשם להיעדר התנגדות אלא כדי לקבוע כי המדובר ב"הסכמה חופשית" יש צורך בהסכמה פוזיטיבית לביצוע המעשים:

אין עוד די רק בהעדר התנגדות מצידה של האישה, או באי הפעלת אלימות או באיומים כלפי הקרבן על מנת "לצאת ידי חובה" - אלא יש לוודא את הסכמתה החופשית לקיום יחסי המין. המבחן אינו שלילי, של אי התנגדות, אלא חיובי - הסכמה חופשית ... כבר נקבע בפסיקה ששתיקה או התנהגות פסיבית אינן יכולות להתפרש בהכרח כהסכמה. יסוד אי-ההסכמה יכול להתגבש גם ללא ביטוי אקטיבי (ע"פ 6662/13 פלוני נ' מדינת ישראל (02.03.2015)).

167. מכאן כבר נפסק לא אחת כי אי התנגדות אשר נובעת מחוסר אונים בייחוד כאשר מדובר בבן משפחה, אינה יכולה להיחשב כהסכמה חופשית, קל וחומר כאשר מדובר בקטינה ובדפוס התנהגות שהחל בגיל צעיר והתפתח עם השנים:

"אין גם ממש בטענת הסניגור כי ניתן ללמוד מהעובדה שהמתלוננת התמידה בקשריה עם המערער ולא נמנעה מפגישות עימו, וכן מכך שהיו מעשים שהמתלוננת סירבה לבצע והמערער לא כפה אותם עליה, כי הסכימה למעשיו. מקטנותה היתה המתלוננת נתונה לניצול מיני על-ידי המערער, קרוב משפחתה המבוגר והאהוב על אחייניותיו. גילה הצעיר של המתלוננת בעת תחילת ביצוע המעשים בה, ודפוס ההתנהגות שהתפתח במשך השנים מצידו של המערער כלפיה, בו היתה מתלוננת זו נתונה לשליטתו של המערער ואובייקט מיני שלו, משמטים את הקרקע מהטענה כי המתלוננת נתנה הסכמה חופשית למעשיו של המערער בה. מחוסר האונים שחשה המתלוננת נוכח המעשים שביצע בה דודה על רקע מעמדו במשפחה, אין ללמוד על הסכמתה לביצוע המעשים" [ע"פ 1667/01 פלוני נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.1.2003)].

168. על כן, נוכח כל האמור יש לדחות בשתי ידיים את טענת הסניגור ביחס לכל האישומים. וזאת בשני רבדים - ראשית אין לדבר על הסכמה חופשית כשמדובר בנסיבות מסוג זה. שנית, גם לגופם של

דברים המתלוננת לא הביעה כל הסכמה למעשים ובחלק מהמקרים אלו אף בוצעו בכוח.

169. שנית טען ב"כ הנאשם בסיכומיו, וזאת ביחס לאישום הראשון, כי עדותה של המתלוננת אינה מבססת את היסוד העובדתי הנדרש בעבירה של מעשה מגונה; שכן המתלוננת אינה בטוחה במה שנעשה בה מבחינה עובדתית-גופנית, וכי עצם הפשטתה אינה מצביעה על דבר.

170. לא מצאתי ממש בטענה זו. המתלוננת מציינת כי חשה פעם אחת חיכוך באיבר מינה וכי הנאשם לקח אותה אל החוף פעמיים או שלוש ושם הפשיט אותה. המתלוננת מתארת מעשים שיש בהם מגע באיברים אינטימיים, גם אם התיאור מצומצם לפעם אחת. יתרה מכך, נשיאת המתלוננת על ידיו של הנאשם כשהיא עירומה תוך הפשטתה בנסיבות שתוארו על ידה, מקיימת את דרישת הסעיף והינה בגדר מעשה הנעשה לצורך גירוי או סיפוק מיני. מתיאור המתלוננת עולה בבירור העובדה שהיא הופשטה מבגדיה, כאשר הנאשם אוחז בה ולעתים מתחכך באבריה. זהו, במובהק, מעשה מיני.

יפים לעניין זה דבריו של כב' הש' שוהם ברע"פ 5603/15 **שי איתי אמיר נ' מדינת ישראל** (17.09.2015):

"לפיכך, גם מעשה הנראה, לכאורה, כמעשה תמים (כדוגמת נגיעות באיברים שאינם נתפסים כאיברים מוצנעים בגוף), עשוי להתפרש כמעשה שבוצע "לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים", והכל על רקע ההקשר שבו בוצע המעשה ומכלול נסיבות העניין. עוד יש להוסיף, כי אין בפסיקתו של בית משפט זה קביעה, לפיה נדרשת התנהגות בעלת אופי מיני בולט, או מעשה בעל מיניות גלויה, לצורך הרשעה בעבירה זו, וכאמור - הכל תלוי בנסיבותיו המיוחדות ובהקשרו של המקרה הקונקרטי".

מן האמור עולה כי יש לדחות את טענתו של הסניגור כי לא התקיים היסוד העובדתי של עבירת המעשה המגונה.

סוף דבר

לאור כל המקובץ, משנתתי אמון מלא בעדות המתלוננת, לעדויות התומכות בה, בשים לב לאופן השתלשלות הדברים והגשת התלונה, ובדחותי את גרסת הנאשם כבלתי מהימנה, אציע לחבריי לקבוע כי אשמת הנאשם הוכחה כנדרש מעבר לכל ספק סביר, מכאן יש להרשיעו כמפורט לעיל:

בגין האישום הראשון - עבירות מין במשפחה (מעשים מגונים) - שתי עבירות של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שלא בהסכמתה החופשית - לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ובנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק.

בגין האישום השני - עבירות מין במשפחה (מעשים מגונים) - עבירה של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שלא בהסכמתה החופשית - לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ובנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק;

בגין האישום השלישי - עבירות מין במשפחה (מעשים מגונים) - עבירה של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שלא בהסכמתה החופשית - לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ובנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק;

בגין האישום הרביעי - עבירות מין במשפחה (מעשים מגונים) - עבירה של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שלא בהסכמתה החופשית - לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ובנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק; עבירה של גרם מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שלא בהסכמתה החופשית - לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ובנסיבות סעיף 345(א)(1) וסעיף 350 לחוק; עבירת מין במשפחה (אינוס), של קטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שלא בהסכמתה החופשית - לפי סעיף 351(א), בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ובנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק;

יעל רז-לוי, שופטת

בגין האישום החמישי - עבירות מין במשפחה (מעשים מגונים) - עבירה של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שלא בהסכמתה החופשית - לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ובנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק.

השופט נ. זלוצ'ובר - אב"ד:

הגם שער אני לכל הטענות שהועלו נגד המתלוננת ועדותה, כחברתי, כב' השופטת יעל רז - לוי, אף אני נותן אמון מלא בעדותה המשכנעת של המתלוננת וסבור שיש לה חיזוקים לרוב.

כחברתי, גם אני סבור שעדות הנאשם אינה אמינה ויש לדחותה וכי עדויות עדי ההגנה היו מגמתיות ומוטות באופן מתוכנן מראש.

אני מסכים ומצטרף לחוות דעתה המנומקת והבהירה של חברתי, כב' השופטת יעל רז-לוי.

נתן זלוצ'ובר, שופט

השופט ש. פרידלנדר:

כחברי האב"ד - השופט זלוצ'ובר, אני מסכים ומצטרף לחוות הדעת של חברתי השופטת רז לוי.

שלמה פרידלנדר, שופט

לפיכך הוחלט כאמור בחוות דעתה של השופטת י. רז - לוי, להרשיע את הנאשם בעבירות שפורטו לעיל.

ניתנה והודעה היום, כ"ה ניסן תשע"ו, 03 מאי 2016, במעמד הצדדים.

שלמה פרידלנדר, שופט

יעל רז לוי, שופטת

נתן זלוצובר, שופט - אב"ד